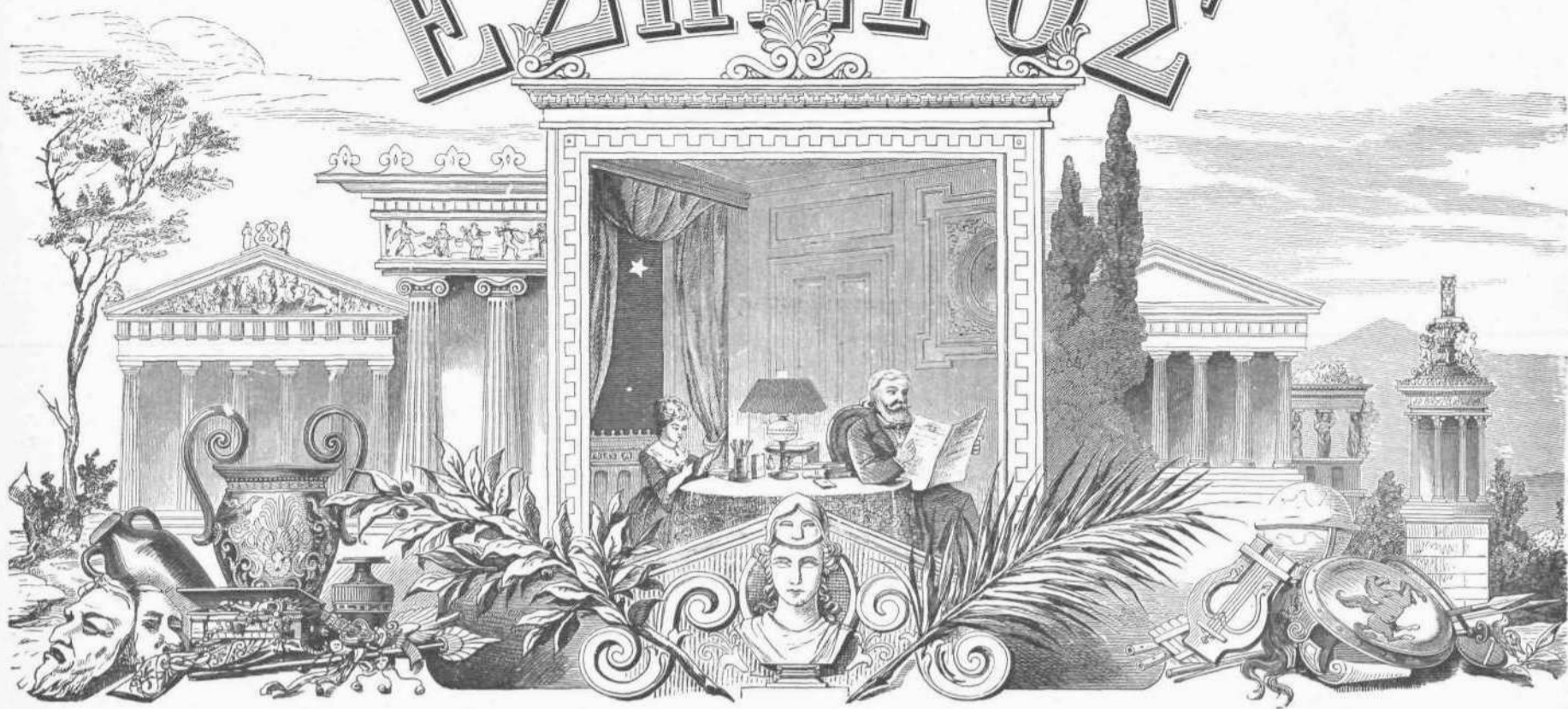

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ: τῆ 113 Ἰανουαρίου 1888

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χροσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 161.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΕΙΧΘΑΛ.

(Gustave d'Eichthal.)

Χορός στριγγλῶν.
 Τῆς στρίγγλας τοὺς μῦς ἀλοιφή ὠφελεῖ.
 Εἰς λέβης ὡς πλοῖον,
 Ἐν ῥάκος, ἰστιόν!
 καὶ ποτὲ δὲν πατᾶ ὅστις τῶρ ἀμειβεῖ.
 Ἄμφότεροι οἱ χοροί.
 Ὅταν δὲ ἀναβῶμεν ἡμεῖς εἰς τὰ ὕψη,
 τὰ πεδία τὸ πλῆθος ἡμῶν ἄς καλύψῃ.
 Ἐκταθῆ, ἐκταθῆ, ἐπ' αὐτῶν κατὰ σμήνη,
 τὸ χωρίον στριγγλότοπος ἔλον ἄς γίνῃ.
 (Ὅρμου ἢ πρὸς τὰ κάτω.)

Μεφιστοφελής.
 Πατοῦν καὶ τρέχουν, ἀπρώχουν, ἀγκωνίζουν,
 λαλοῦν, βοῦδοῦν, μουγκρίζουν καὶ συρίζουν,
 καὶ περὶ τῶν πῦρ, φλόγες, δυσωδία!
 Ὅλη καὶ ὅλη στριγγλοπολιτεία!
 Μὴ μᾶς χωρίσουν μεῖν' ἐδῶ. — Ποῦ μένει;
 Φαῦστος (μακρόθεν).

Ἰδοῦ.
 Μεφιστοφελής.
 Πῶς; Ἡδὴ τόσο χωρισμένοι!
 Οἰκοδοσότην ἄς μ' ἀκούσουν ἤδη.
 Αἱ! τόπον τῆ Κυρίῃ Πονηρίῃ!*)
 Κρατήσατέ με, κύριε καθηγγητά,
 ὅπως τὰ πλῆθη φύγωμεν τ' ἀγαπητά.
 Τὸ παρακάμουν ὡς καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοί.
 Ἐκεῖ πλησίον θλέπω λάμποι κατὰ τί.
 Τί μ' ἔλκει πρὸς τοὺς θάμνους δὲν ἤξεύρω·
 ἀλλ' ἔπου, ἔπου. Ἐἴσοδον θά εἶρω.

Φαῦστος.
 Ὅδῃγε με, ὦ πνεῦμα ἀντιρήσεως.
 Θαυμαστός εἶσαι. Ὡ τῆς σῆς φρονήσεως!
 Τὴν νόκτα ἤλθομεν τῶν Τελωνίων
 ἐπὶ τὸν Βρόκον, ὡς εἰς μοναστήριον!
 Μεφιστοφελής.
 Δὲν θλέπεις τὰ πικρὰ πυρὰ πλησίον;
 Εἶναι φαιδρὸν ἐδῶ συλλαλητήριον.
 Ἐν μικροῖς κύκλοις ποῖος μένει μόνος;
 Φαῦστος.
 Ὑπὲρ τῶν ἄνω μάλλον εἰμ' ἐγὼ μερῶν.
 Ἐκεῖ πῦρ θλέπω καὶ καπνὸν συγχρόνως,
 ὅπου τὸ πλῆθος τρέχει πρὸς τὸν πονηρὸν.
 Ἐκεῖ πολλὰ αἰνίγματα θά λύνονται.

Μεφιστοφελής.
 Κ' ἐκεῖ ἐπίσης ἄλλα θενὰ φώνονται.
 Ἄφες τὸν μέγαν κόσμον τῶν νά χαίρῃ.
 Οἰκήσωμεν τὰ ἔσχα' αὐτὰ μέρη.
 Ἀλήθεια ὑπάρχει γνωστοτάτη,
 δεῖ ὁ μέγας κόσμος μικροῦς πλάττει.
 Στρίγγλας γυμνάς θλέπω μικρὰς καὶ νέας,
 καὶ συνετῶς ἐνδεομένους γραίας.
 Πρὸς χάριν μου δυσμένειαν μὴ δειξῆς.
 Πρὸς μικρὸν κόπον διασκέδασαι πολλή!
 Ὅργαν' ἀκούω μουσικά. Τί πλῆξις!
 Θά συνηθίσω κ' εἰς αὐτά. Τί ὠφελεῖ;
 Προχώρει τώρα· εἶναι ἀναγκαῖον.
 Θά σὲ παρουσιάσω ὅπως πρέπει·
 χαρῶν αἰτίας θά σοὶ δώσω νέων.
 Ἰδὲ τί εὐρὸ μέρος, τί ὠραῖον!
 Ὁ ὀφθαλμὸς τὸ τέλος του δὲν θλέπει.
 Ἐδῶ πυραὶ, χορὸς καὶ οἶνος βέαν,
 καὶ φλουαρία, τρᾶπεζαι καὶ ἔρωσ.
 Λαμπρότερον του ποῦ θά εὐρῆς μέρος;
 Φαῦστος.
 Ἄλλ' εἰς τοὺς φίλους σου ἐμὲ εἰσάγων
 τὸν δαίμονα θά παίξῃς ἢ τὸν μάγον;
 Μεφιστοφελής.
 Ἄλλας ἡμέρας ζῶ ἀγνώστως. Ἡμπορῶ·
 τὰς δ' ἐπισήμους τὰ παράσημα φορῶ.
 οὐχὶ περικνημίδα· πλὴν περιπού
 παράσημον μοὶ εἶν' ὁ ποὺς τοῦ ἵππου.

*) Junker Voland. Αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐδίδετο
 ἐνίοτε ἐν μεσαιῶνι εἰς τὸν διάβολον.

Βλέπεις ἐκεῖ τὸν ἔρποντα κοχλίαν
 τὴν γῆν πῶς δοκιμάζει διὰ τῆς ῥίνος;
 Μὲ ἐμυρίσθη, καὶ τὴν γνωριμίαν
 μάτην ἐλπίζω ν' ἀποφύγω κἀνανός.
 Πορταὶ καὶ πορταὶ πάλιν ὅπου ἂν πατῆς.
 Εἰς' ὁ γαμβρός, καὶ εἶμαι ὁ προσηνητής.
 (Πρὸς τινὰς καθήμενους περὶ ἀνενομήτους ἀνθρώπους.)
 Αἱ, γέροντές μου Κύριοι, πῶς γίνεται;
 Μεμακρυσμένοι κἀθήσθε καὶ ὀκνηροί!
 Δὲν εὐθυμαίτε, τρώγετε καὶ πίνετε.
 Ἀρκούντως μένει μόνος ὅστις οἰκουρεῖ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.
 Μὴ δίδε πίσιν ἀπολύτως τοῖς λαοῖς,
 καὶ ἔταν τοῖς δουλοῦς καὶ τοῖς εὐποῖσι.
 Καθὼς τῶν γυναικῶν, αὐτὰν ἐπίσης
 φέρονται πρὸς τοὺς νέους ὄλ' αἱ κλίσεις.
 ΥΠΟΥΡΓΟΣ.
 Ὁ κόσμος πόσον ἐστραπὴν προῖων!
 Οἱ ἄνδρες ἦσαν ἄριστοι οἱ παλαιοί.
 Ἡ ἡμετέρα ὅτε ἤρχ' ἐπιρροή,
 τότε ἐπεκράτει ὁ χρηστός χρυσοῦς αἰὼν.
 ΟΥΦΙΛΟΤΟΣ.
 Δὲν ἤμεθα νοὺς ἐστρατημένοι,
 κ' ἐπράττεμεν πολλὰ παρὰ τὸ δέον.
 Ἡδὴ τὸ πᾶν εἰς ἄλλας θάσεις θάινει,
 δεῖ θά τὸ ἠθέλομεν ἔδραϊον.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.
 Τίς σήμερον ὑπάρχει ὁ διδίων
 ἀναγιγνώσκων ὅπως οὐδουαῖον;
 Ἡ δ' οἴησις τῶν ἀγαθῶν μᾶς νέων
 εἶν' ἀνωτέρα μέτρον καὶ ὀρίων.
 Μεφιστοφελής (αἰφνης φαινόμενος ὑπὲρ γερῶν).
 Αἰσθάνομαι τὸ τέλος πῶς ἐγγίζει.
 Δὲν θέλω πλέον τὸ θουδὸν πατήσει.
 Ἄφ' οὐ θολὸς ὁ πῆθος μου ξυνίζει,
 ἐγγίζει καὶ ὁ κόσμος πρὸς τὴ δύσει.

Στρίγγλα (μεταπράτης).
 Μὴ ταχέως παρέρχῃς, ὦ παροῦταί.
 Δὲν ὑπάρχει τοιαύτη συγχὴ εὐκαιρία.
 Ναί, προσέξατε ὅσα πωλῶ νά ἰδῆτε.
 Ἐχω, Κύριοι, ἔχω πολλὰ καὶ παντοῖα.
 Δὲν ὑπάρχ' εἰς τὴν γῆν τὸ αὐτοῖς συγχρινό-
 μενον·
 καὶ οὐδὲν θά εὐρῆτε, οὐδὲν μεταξύ τῶν
 ὁ κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἰτία δὲν ἦτον,
 κ' ἐργαλεῖον ὀλέθρου τινὸς μὴ γενόμενον.
 Πᾶσα μάχαιρα στίγματα φέρει αἱμάτων·
 οὐδὲ ἔν ἔλκον τούτων ὑπάρχει ποτήριον
 τὸ μὴ ἄσαι κἄν χύσαν θερμὸν δηλητήριον,
 τὴν θεοθάϊαν πηγὴν ἐπιβοῦλον θανάτων·
 ὡς καὶ τούτων οὐδὲν τῶν λαμπρῶν κοσμημάτων
 μὴ γυναικῆ ἐλύσαν καὶ φθεῖραν τιμίαν.
 Ἐδῶ κρέμονται σπάθαι. Δὲν θλέπετε μίαν
 μὴ δεσμοῦς διαρρήξασαν τῶν στενωπῶν,
 ἢ μὴ δοῦσαν πληγὴν εἰς τὰ νῶτα δουλιαν.

Μεφιστοφελής.
 Συγγχεῖς τοὺς καιροὺς ἐπ' ἀληθείας,
 κυρά. Ὅ,τ' εἶχε γίνεῖ εἶχε γίνεῖ.
 Πῶλοι μᾶς τώρα νέας πραγματείας.
 Τὸ νέον μόνον τώρα μᾶς ἔδουει.
 Φαῦστος.
 Φοβοῦμαι μήπως λησμονήσω ἑμαυτὸν.
 Πάρα πολὺ ἡ τὴρθη αὕτη μ' ἤρρεσ.
 Μεφιστοφελής.
 Πρὸς τ' ἄνω θλέπεις σπεύδοντα τὸν συρφετόν.
 Νομίζεις δεῖ σῶσαι ἐν ᾧ σφρασεῖαι.

Φαῦστος.
 Τί εἶν' αὕτη;
 Μεφιστοφελής.
 Ἰδὲ τὴν. Πῶς θά σοὶ φανῆ;
 Εἶν' ἡ Λιλίθ.
 Φαῦστος.
 Τίς;

Μεφιστοφελής.
 Τοῦ Ἀδάμ πρώτη γυνή.*)
 Ἡ κόμη τῆς εἰς καλλονὴν ἐμπρέπει.
 Ἰδὲ τὴν· ὅμως νά προσέχῃς πρέπει.
 Εἰς τὰς πλεξίδας τῆς ἂν ἔνα νέον
 συλλάβῃ, δὲν τὸν ἀπολύει πλέον.
 Φαῦστος.
 Ἰδὲ, ἡ γραῖα, καὶ ἡ νέα κόρη,
 αἱ δύο πῶς ἐχώρουν κ' ἐπήδων!
 Μεφιστοφελής.
 Δὲν ἤρραζον σήμερον. Τὰς εἶδον.
 Χορός! Εἰς τὸν χορὸν κ' ἡμεῖς! Προχώρει.

Φαῦστος (χορεύων μετὰ τῆς νέας).
 Εἰς τὸν ὕπνον μου ὄνειρον εἶδα γλυκῶ.
 Ἦν εἰς κήπον καλὸν ἠνθισμένην μηλιά.
 Δύω μῆλα οἱ κλάδοι τῆς εἶχον ὠραία
 Νά τὰ κόψω κρυφίως ἀνέδῃν ἐκεῖ.

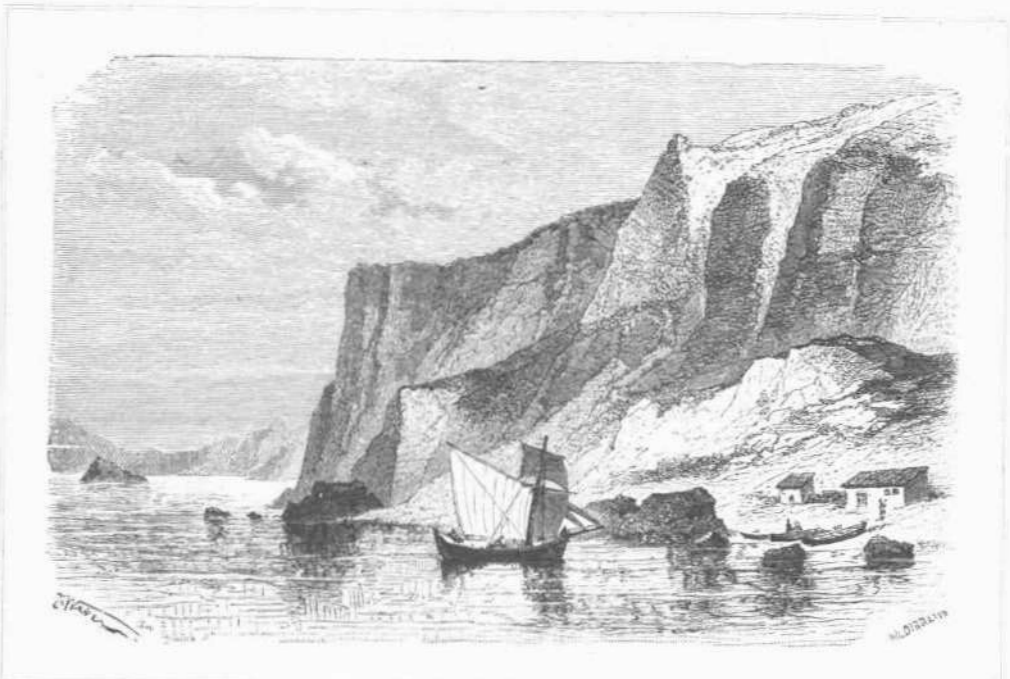
(Ἔπεται συνέχεια.)
 ΑΚΤΗ ΠΑΡΑ ΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΝ.
 (Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 261.)

ΚΑΤΑ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἡ ἀτμοπλοία
 δὲν εἶχεν εἰσέτι γενικουθῆ, ὡς ἐγενι-
 κούθη αὕτη σήμερον, καὶ ἡ δι' ἰστιο-
 φόρων πλοῖων συγκοινωνία εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀκμῇ
 τῆς, ἡ μικρὰ πόλις τοῦ Γαλαξειδίου ἐν τῇ Κο-
 ρινθιακῇ κόλπῃ εἶχεν ἀποκτήσει σημασίαν ἰκα-
 νήν, διὰ τὴν στερεὰν τῶν πλοίων αὐτῆς κατα-
 σκευὴν καὶ ἰδίως διὰ τὸ τολμηρὸν καὶ ἐπιχει-
 ρηματικὸν πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς, οἵτινες
 κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν ναυτικοί. Ἡ λέξις
 "Γαλαξειδιώτης πλοίαρχος" ἐμφαίνει ἄνδρα πε-
 πειραμένον εἰς τὰ ναυτικά καὶ δυνάμενον νά
 κυβερνήσῃ μετ' ἐπιτυχίας πλοῖον καὶ νά ἐκτελεῖ
 δι' αὐτοῦ μακροῦς πλόας μέχρι Τερζέστης, Μασ-
 σαλίας, Γενούης, Ἀγγλίας καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς
 Ἀμερικῆς. Ἡ φήμη τῶν Γαλαξειδιωτῶν εἶναι
 ἐφάμιλλος τῆς τῶν Ἰδραίων, Σπετσιωτῶν καὶ
 Ψαριανῶν.

Τὰ ἐν Γαλαξειδίῳ ναυπηγούμενα τότε πλοῖα
 δὲν ἦσαν μόνον στερεά, ἀλλὰ καὶ ἡ δαπάνη
 αὐτῶν ἦτο μετρία. Ἡ κατασκευὴ π. χ. πλοίου
 στερεοῦ χωρητικότητος 140 τόννων δὲν ὑπερέ-
 θαινε τὰς 20 χιλιάδας δραχμῶν, ἦτοι ἦτο εὐω-
 νοτέρα κατὰ τὸ ἥμισυ πλοίου τῆς αὐτῆς χωρη-
 τικότητος ναυπηγούμενου ἐν Μασσαλίᾳ ἢ ἐν
 Τερζέστη. Τὸ εὐωνον τοῦτο ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ
 λιτότης τῶν Γαλαξειδιωτῶν ναυτῶν ἀφ' ἑτέρου
 κατάρθουν ν' ἀποφέρωσι μεγάλη κέρδη, καθότι
 πρὸς τούτοις πολλάκις ὁ αὐτὸς ἦτο καὶ πλοιο-
 κτήτης καὶ πλοίαρχος καὶ ἔμπορος, ἀγοράζων
 ἐπὶ πιστώσει πραγματείας, ἄς μετεπώλει ἐπι-
 κερδῶς ἐν τινι τῶν λιμένων τῆς Τουρκίας. Πολ-
 λοὶ τῶν πλοιοκτητῶν τούτων ἠδουήθησαν οὕτω
 νά σχηματίσωσι μεγάλην περιουσίαν. Ἐνεκα
 δὲ τῆς τοιαύτης γενικῆς τάσεως τῶν Γαλαξει-
 διωτῶν πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα, τὸ Γαλα-

*) Κατὰ τοὺς ταλμουχιστάς ὁ Ἀδάμ πρὸ τῆς Ἐδᾶς
 εἶχεν ἄλλην γυναῖκα, καλουμένην Λιλίθ ἢ Λιλίθ,
 ἔξ ἧς ἔτεκε μόνον διαβόλου. Σημαίνει δὲ Λιλίθ ἔβρα-
 ἰστὶ τὸ νυκτερινόν. Κατὰ τοὺς Παβίονους ἡ Λιλίθ
 συνεπλάσθη μετὰ τοῦ Ἀδάμ, συγκεκολλημένη μετ' αὐ-
 τοῦ ἐκ τῶν νύκτων. Ἐπειδὴ ἤριζον πάντοτε, ὁ Κύριος
 ἐγάρσε τὰ δύο σώματα. Ἄλλ' ἡ ἔρις δὲν ἔπαυσε, καὶ
 τῆς Λιλίθ ἐπιδοθείσης εἰς τὴν λατρείαν τῶν διαβόλων,
 ὁ Ἀδάμ ἀπέβαλεν αὐτήν, καὶ τότε ἐπλάσθη ἡ Ἐδᾶ.
 Ἡ Λιλίθ περιγράφεται ὡς ἔχουσα λαμπρὰν κόμην, εἰς
 ἧς τοὺς πλοκάμους διαβόλοι ἐνεφάλευον.

ξειδίον ἦτο ἡ μόνη πόλις τῆς
 Ἑλλάδος, ἐν ἧ ὁ ἀριθμὸς τῶν
 γυναικῶν ἦτο ἀνώτερος τοῦ
 τῶν ἀνδρῶν. Ὅστω ἐν τῇ ἀπα-
 ριθμήσει τῶν κατοίκων τοῦ
 Γαλαξειδίου τοῦ ἔτους 1870
 ἐκ τῶν 4 1/2 χιλιάδων κατοί-
 κων, οἱ 1900 ἦσαν ἄρρενες,
 οἱ δὲ 2600 θῆλεις, δηλ. ὁ
 ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ἦτο
 κατὰ τὸ 1/1 ἀνώτερος. Ἄφ' ὅ-
 του ὅμως ὁ ἀτμός κατέστη
 θαλασσοκράτωρ, τὸ Γαλαξει-
 διον ἐξέπεσε καὶ σήμερον ὀλί-
 γα εἶναι τὰ ἰστιοφόρα πλοῖα,
 τὰ ὅποια ναυπηγούνται ἐκεῖ.
 Ἀλλὰ δὲν ἀμφισβάλλομεν δεῖ
 οἱ ἐπιχειρηματίαι Γαλαξει-
 διῶται θέλουσι ταχέως ἀντι-
 καταστήσει τὰ πλοῖα τῶν δι'
 ἀτμοπλοίων, συμβαδίζοντες με-
 τὰ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος.

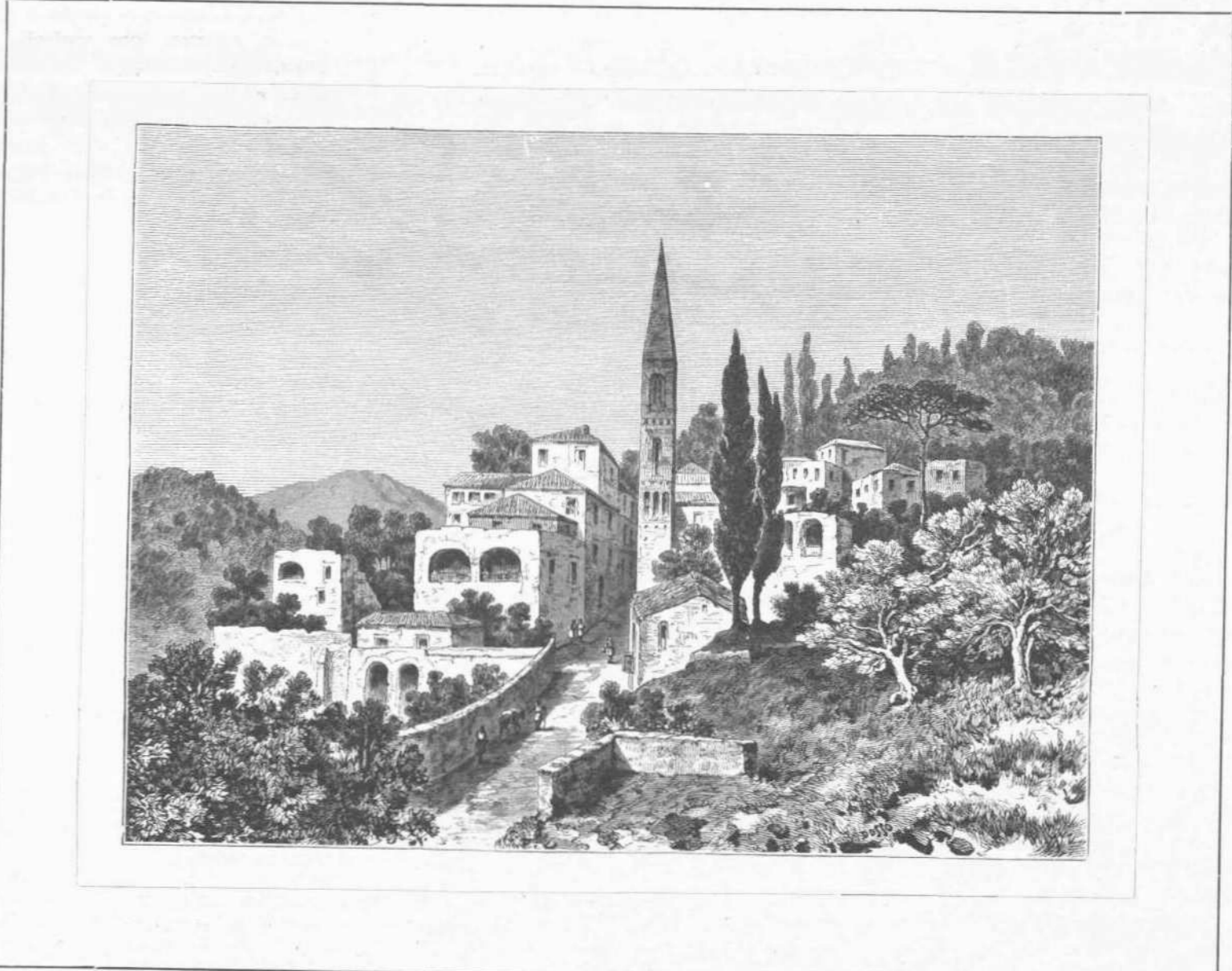
ΒΡΑΧΟΙ ΠΑΡΑ ΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΝ.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΠΟΤΑΜΟΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ.

ΟΙΓΑΙ τοποθεσία ἐν τῇ κόσμῳ θέλγουσι
 τὸ βλέμμα τοῦ περιηγητοῦ τοσοῦτον,
 ὅσον αἱ τοποθεσίαι τῆς νήσου Κερκύρας,
 μίαις τῶν ἐπτὰ νήσων τοῦ Ἰονίου πελάγους. Ἀμα
 τις ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸ νότιον μέρος
 τῆς λεγομένης "Σπιανάδας," εὐρίσκεται ἐνώπιον

πανοράμιος μαγευτικοῦ. Πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εὐ-
 βραίας καὶ καλῶς διατηρουμένης λεωφόρου κεῖν-
 ται ἐν μέσῳ πυκνῆς φυτείας κομψαὶ ἐξοχικαὶ
 οἰκίαι· πρὸς τ' ἀριστερὰ ἡ κυανὴ θάλασσα θρέ-
 χει διὰ τῶν κομμάτων αὐτῆς τὴν θάσιν τοῦ θρά-
 χου, ἐφ' οὗ ἐκτείνεται ἡ ὁδός. Ἀνερχόμενος
 τις πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου προχωρεῖ ἐν
 μέσῳ ἀλγῆθους ἐκστάσεως καὶ εὐρίσκεται μετὰ

τὴν Ἐπτάνησον. Δυστυχῶς ἡ ἡμετέρα κυβέρ-
 νησις ὀλίγον μερὶν πρὶ συντηρήσεως τῶν κα-
 λῶς χαραχθεισῶν τούτων ὁδῶν καὶ μετὰ λύτης
 πρέπει ν' ἀναγράφωμεν δεῖ κινδυνεύομεν νά μετα-
 θάινωμεν σήμερον ἐπὶ ἡμιόνων ἐκεῖ ὅπου πρὸ
 ἐξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν μετέβησαν οἱ ἄνθρωποι
 ἐφ' ἀμάξης. Αἱ τοποθεσίαι ὅμως μένουσιν αἱ
 αὐταί, ὠραῖαι καὶ μαγευτικαί. Δάση ἐλαιῶν

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΠΟΤΑΜΟΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ.

καλύπτουσι τὴν γῆσον ἑλγν· αἱ κοιλιάδες καὶ αὐτὰ αἱ φάραγγες γέμουσι πυκνῆς φυτείας καὶ ἡ ἐπιμελής καλλιέργεια καὶ τοῦ ἐλαχίστου τμήματος γῆς προοίει τὴν δραστηριότητα τῶν γαιοκτιμῶνων καὶ χωρικῶν.

Ἐν τῶν ὠραιότερων χωρίων τῆς γῆσου εἶναι τὸ χωρίον Ποταμός, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομας.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑΙ.

Υπὸ Ἰ. Μ.

(Μετὰ εἰκόνα, ἑρμ. σελ. 264.)

(Συνέχεια.)

ΜΕΤΑ τὴν θραγαίαν καὶ ἀτελή ταύτην περιγραφήν τῶν κυριωτάτων λειψάνων τοῦ τελειωτάτου τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀραβικῆς τέχνης, ὀφείλω νὰ σημειώσω ὅτι ὁ μέγας τεχνικὸς πλοῦτος ἐν τῇ διακοσμήσει τοῦ μνημείου τούτου δὲν ἐκτυλίσσεται ἐπὶ πολυτίμου μαρμάρου, ἢ ἀλαβάστου, ἢ τοῦλάχιστον ἀπλοῦ λίθου. Οἱ Ἄραβες τεχνίται, ἐξερχασάμενοι ἐξ ἀπλοῦ γύψου τὰ ἄπειρα ἀναπλάσματα τῶν λεπτοτάτων καὶ μυριοπλόκων ἐκείνων κοσμημάτων καὶ ἐπιγραφῶν προσήρτησαν ἐπὶ τῶν τοίχων, τῶν στεφανῶν αὐτῶν, τῶν σκελῶν τῶν θυρῶν, τῶν τόξων τῶν θυρίδων, τῶν ἀψίδων κλπ. Διὰ τοῦτο ταῦτα παρουσιάζονται τὸ θέαμα μυριοποικίλων λευκῶν τριγάρτων, ἢ μυριοτρήτων χαρτῶν ὁμοίων ἐκείνοις, δι' ὧν οἱ Ἰσπανοὶ πλάσονται καλύπτουσι τοὺς πλοκοῦντας ἢ τὰς Ἰσπανοπέχτους ὁπώρας. Ἐκ μαρμάρου εἶναι μόνον αἱ πλάκες αἱ καλύπτουσαι μέρη τοῦ δαδῶντος καὶ οἱ συγκροτούντες τὰς παραστάδας, τὰς ὑποβασταζούσας τὰς ἀψίδας καὶ στοάς, ἰσχυροὶ καὶ βραχεῖς κίονες, ὅτινες, παρ' ὅτι οὐκ εἶναι περὶ τὸ μέσον καὶ λεπτότερον περὶ τὰ ἄκρα, δὲν εἶναι πολλοὺ θαυμασμοῦ ἄξιοι.

Σημειωτέον προσέτι, ὅτι καὶ τὰ ἀραβικὰ γράμματα, ὅντα τὰ πλείεστα λεπτὰ, κωνοειδῆ καὶ κάθεται ἢ ὀριζόντια, εὐκόλως συμπλέκονται μετὰ τῶν λεπτῶν καὶ πολυποικίλων ἀραβικῶν κοσμημάτων.

Ἄλλ' ἔχει ἄρα γε ἡ ἀραβικὴ τέχνη σχέσιν τινὰ καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν; Κατ' ἐμὲ κριτὴν ἡ ἀπλότης, ἡ φυσικότης, ἡ λεπτότης καὶ ἡ συμμετρία τῶν προϊόντων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἰκανοποιοῦσι καὶ τέρπουσι τὴν ἑρασίαν, τὸν νοῦν καὶ τὴν φαντασίαν καὶ ἀνοψοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς κόσμον ἰδανικὸν μὲν μὴ ἀποχωρίζομενον ὅμως ἐντελῶς τὸ πραγματικόν. Τὸ λεπταπλεπτόν καὶ ἐπ' ἄπειρον πολυπλόκον τῆς ἀραβικῆς τεχνικῆς διακοσμήσεως θαμβοὶ τὴν ἑρασίαν καὶ σκοπεῖ τὸν νοῦν, τὴν δὲ φαντασίαν ἐξάπτει καὶ ἀφαρπάζει μετὰ γοῆσιν εἰς κόσμον ἐπιπλάστον καὶ ψευδῆ. Μία ἀπλή καὶ εὐθεῖα γραμμὴ ἐπὶ πεντακίτου μαρμάρου ἐν τῇ μετώπῃ τοῦ Παρθενῶνος ἔχει μείζονα χάριν, ἢ μυρία ἀραβικὰ ποικίλα ἀναπλάσματα ἐκ γύψου.

Εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς Ἀλχάμβρας κείται τὸ Γενεραλίφ (ἑρμ. εἰκ.), ἡ ἀγροτικὴ, ὅπως εἰπεῖν, ἔπαυλις αὐτῆς. Σπουδαία λείψανα τέχνης δὲν διεσώθησαν ἐν αὐτῇ.

Οἱ κῆποι ὅμως αὐτοῦ εἶναι θαυμάσιοι καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ θῆα λαμπρά. Οἱ Ἄραβες, διαχεύσαντες δι' ὑδραγωγείου ἕνα θραγιῶνα τοῦ ποταμοῦ Δάρρου ἐπὶ τὸν λόφον τῆς Ἀλχάμβρας, κατέστησαν αὐτὸν κατάρρευτον καὶ ἐπιτῆδον εἰς πᾶσαν θλάσθησιν καὶ φυτεῖαν. Χρυσομηλέαι, κίτριά, φοινίκες, ἀλόαι, δάφνη, ῥοδοδάφνη, κυπρίσσοι, αἰγίροι, πελέαι, ἀκακίαι, κάκτοι, ἄμπελιοι, μύρτοι, ἰσάμοι καὶ πάντα τὰ ἐπιλοιπα εἶδη τῶν ἀρωματικῶν δένδρων, θάμνων καὶ ἀνθέων καλύπτουσι τὸν εὐτοχῆ τοῦτον λόφον. Κρῆναι καὶ πίδακες καὶ ὄχετοι ἐκχεοῦσι τὰ ὕδατα πανταχοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν γλῶττι καὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ φυλλώματα τῶν θάμνων ἀκούεις κατὰ πᾶν ὄμμα κελαρῶντα τὰ ῥυάκια.

Τὸ πανόραμα ἀπὸ τῆς Ἀλχάμβρας καὶ τοῦ Γενεραλίφ μάλιστα περὶ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλίου εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτάτων καὶ μαγευτικωτάτων. Κάτωθι θάλλει τὴν Γρενάδαν κεκλιμένη ἐπὶ τριῶν λόφων καὶ δύο ποταμῶν· πρὸς δυσμὰς καὶ μεσημβρίαν ἀπέραντος ἐκτυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἡ θαυόχλος καὶ πρᾶσιναυγῆς Βέγα, ἣν στέφουσι ὄρη, ὧν τὰς δεξιὰς καὶ κορυφὰς καλύπτει ὁ ἥλιος διὰ ῥοδῶν διαφανῶν πέπλου. Ἡ δὲ πάντων ἐξέχουσα χιονοσκεπὴς Σιέρρα Νεβάδα φαίνεται ὡσεὶ περιβεβλημένη ἀργυροχρῶνον μανδύαν. Τὰ ἀπαράμιλλα ταῦτα φυσικὰ κάλλη τῆς τοποθεσίας ἀπέδιδον ἑκατονταπλασίως μείζονα ὠραιότητα εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου λόφου ἐγειρομένην Ἀλχάμβραν καὶ τὰ περὶ κείμενα πολυπλοῦθ' ἀραβικὰ μέγαλα. Διὰ ταῦτα πάντα δικαίως οἱ Ἄραβες παρέβαλλον τὴν Γρενάδαν πρὸς παράδεισον.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἀλχάμβρας καὶ τοῦ Γενεραλίφ κατέβημεν διὰ τῆς ὀπισθίας κλιτύος τοῦ λόφου εἰς τὴν χαράδραν τῶν Μολίνων καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν φάραγγα τοῦ Δάρρου, ὃν διαβάσαντες ἐπερεύθημεν εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναόν.

Ὁ Ναὸς οὗτος, οὗ ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο τῇ 1532 καὶ συνετελέσθη τῇ 1639, ὧν ἑλληνορωμαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τυγχάνει ὑψηλός, ἐλαφρὸς, κατὰ φύσιν, μεγαλοπρεπὴς καὶ ὠραῖος. Τὸ ἱερὸν καὶ ὁ χορὸς αὐτοῦ εἶναι ἀναπνευσιμὰ καὶ φωτεινὰ καὶ οὐχὶ τοσοῦτον πεφορτισμένα ὑπὸ παμποικίλου κόσμου, ὡς τὰ τῶν Μητροπόλεων τοῦ Τολέδου καὶ τῆς Σεβίλλης. Διαιρεῖται εἰς πέντε χορούς σχηματιζομένους ὑπὸ εἰκοσιπατάδων ἐκ κίονων συγκροτούμενων, καὶ περιέχει δέκα πέντε πολυτελεῖς ναίους. Τὸ ἱερὸν στηρίζεται ἐπὶ εἰκοσι Κορινθιακῶν κίονων, διαιρουμένων εἰς δύο τάξεις. Ἐπὶ τῶν βάθρων τῶν πρώτων ὀδοῦκα ἱστάνται κολοσσάια τὰ ἀγάλματα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Ἡ δευτέρα τάξις ὑποβαστάζει πλούσιον ἐπιστόλιον καλυπτόμενον ὑπὸ στεφανῶν καὶ κεφαλῶν τῶν Χερουβίμ. Τὰς ἀψίδας κοσμοῦσι ἕξ μεγάλα γράφα καὶ τοῦ Ἀλόνσου Κάνου. Ἄνωθεν ὑψοῦται ὁ ὅλος μετὰ θυρίδων ἐχουσῶν ἐξωγραφημένας τὰς ὕλους. Τὸ περιτείχιμα τοῦ χοροῦ εἶναι τεράστιον ἔργον, πλήρες παντοίων καὶ πολυτίμων μαρμάρων, γλυφῶν καὶ κοσμημάτων.

Ἐν τῇ Βασιλικῇ παρεκκλησίῳ τῇ ὑπὸ τὴν ἀψίδα τοῦ ναοῦ εὐρίσκονται οἱ λαμπροὶ τάφοι τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, καὶ τῆς Ἰωάννας καὶ Φιλίππου τοῦ ὠραίου. Ἐν αὐτῷ φυλάττονται προσέτι τὸ διάδημα καὶ τὸ σκήπτρον τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τὸ ἕφος τοῦ Φερδινάνδου. Τὰ ἱερὰ σκεῦη καὶ ἄμφια τῆς μητροπόλεως ταύτης δὲν ἴστανται νὰ συγκριθῶσι κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς ὁλῆς καὶ τῆς τέχνης πρὸς τὰ τῶν μητροπόλεων τῆς Σεβίλλης καὶ τοῦ Τολέδου.

Ἐξεθλόντες τοῦ Ναοῦ, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἄλλοτε διάσημον πλατείαν τῆς Βιθράμβλας, ἣτις σήμερον καλεῖται πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον. Ἐπὶ μίᾳ τῶν πλευρῶν αὐτῆς θέλει τις ἀγαλματῆς Παναγίας πολυτελῶς περιβεβλημένης καὶ περὶ αὐτοῦ λαμπάδας καὶ ἄνωθεν καιούσας κανόηλαν. Ἐντεῦθεν εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ὄλιαν ἀνατολικὴν ἀρχαίαν ἀγοράν, τὴν Ἀλκαουσέριαν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν περιήρουν ὁδὸν τοῦ Ζακατίν, ἣτις εἶναι τῶσον στενὴ, ὥστε αἱ στέγαι τῶν ἐκατέρωθεν παμπάλαιων οἰκῶν σχεδὸν ἀπτονται ἀλλήλων, καὶ τὰ ὑπ' αὐτὰς μαγαζεῖα εὐρίσκονται ἐν διηνεκῇ σκοτίᾳ. Δυστυχῶς αἱ ὁδοὶ τῆς Γρενάδος μάλιστα ἐν ταῖς παλαιαῖς συνοικίαις εἶναι στεναὶ πολλὰ καὶ μὴ ἔχουσι ποδῶν καὶ λίαν ἀκάθαρτοι, ὥστε ἀπορεῖ τις, πῶς ἄνθρωπινα ὄντα δύναται νὰ ζῶσιν ἐν τοιαύτῃ δυσώδει ἀτμοσφαίρᾳ. Μάτην ἐξήτησα ἐν Γρενάδῃ τὰ ὠραία ἐκείνα πᾶσι τῆς Σεβίλλης καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις αὐτῆς ὁδοῖς. Ἐκ τοῦ Ζακατίν ἐξήλθομεν εἰς τὴν Νέαν πλατείαν, ἐφ' ἣς κείται τὸ ὠραῖον ὀμαρχεῖον, οὗ τὴν κομψὴν μετώπην κοσμοῦσι πολυτελεῖς μαρμάρινοι κίονες. Ἀπέναντι αὐτῆς ἄρχει ἡ ἀνάγκη ὁδὸς ἡ ἄγροια εἰς τὸν λόφον τῆς Ἀλχάμβρας.

Ἀκολουθούσας τῇ ὁδῷ ταύτῃ διήλθομεν διὰ τῆς θριαμβευτικῆς πύλης Καρόλου τοῦ Ε'. καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τοὺς περιβάλλοντας τὴν Ἀλχάμβραν καταρρυτοὺς καὶ καταρτῶντες κήπους. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὑπὸ ἀγαλμάτων κεκοσμημένην ὠραίαν κρήνην Καρόλου τοῦ Ε'. ἀπέλυσα τὸν ὁδηγόν μου, καὶ μόνος εἰσεβλόν εἰς τὸν περιβόλον τῆς Ἀλχάμβρας περιήλθον τὸ δευτέρον ὄλιαν τὰς ἀλλὰς καὶ αἰθούσας αὐτῆς. Ἐπειτα περιεγύρασθον τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καθ' ἡ πλῆρες ἐπιγραφῶν καὶ κοσμημάτων ὠραιότατον ἀργιλλόπλαστον ἄγγειον τῆς ἀραβικῆς πλαστικῆς. Ἐπειτα ἐκ τῶν ἐπάλξεων ἀπὸ λαιουσα θεάματος ἐκ τῶν σπανιωτάτων καὶ μαγευτικωτάτων, τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἀφ' οὗ δὲ τὴν πρότερον χρυσαυγῆ Βέγαν καὶ τὰ περιστέφοντα αὐτὴν λαμπροφάρα καὶ ῥοδόχροα ὄρη καὶ τὴν ἀργυροχρῶνον Νεβάναν ἤρξατο καλύπτων ὁ σκιερὸς πέπλος τῆς προσεγγιζούσης νυκτός, κατελήφθην ὑπὸ τινος μυστηριώδους καὶ ἀρίστου μελαγχολίας, καὶ καθῆσα ἐπὶ τινος πέτρας ἤρχισα ν' ἀνακυκλῶ ἐν τῇ μνήμῃ καὶ φαντασίᾳ μου τοὺς χρόνους τῆς ἀραβικῆς δυναστείας, ὅτε ἡ νῦν ἡκρωτηριασμένη καὶ ἐτοιμόρροπος Ἀλχάμβρα ἀρτιμελής καὶ ῥοδόχρους ὑψοῦτο ἀπὸ τοῦ καταρρυτοῦ καὶ καταρρυτοῦ ὁμωνόμου ὑψηλοῦ λόφου ἐλαφρὰ πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὡς παμποικίλον βασιλικὸν διάδημα ἔοτεφε τὴν κάτωθι ἀθρῶς κεκλιμένην μεγάλην, πλοοσίαν καὶ εὐδαίμονα Γρενάδαν· ὅτε τὴν νῦν ἔρημον καὶ νεκρὰν Ἀλχάμβραν ἐπλήρουν ζωῆς καὶ κινήσεως Βασιλεῖς καὶ μεριστάνες καὶ χερῆμα καὶ εὐνοχοὶ· καὶ αἱ κρῆναι καὶ οἱ πίδακες καὶ οἱ λουτρῶνες αὐτῆς ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τὰ πολυτίμα μύρα βέοντα ἀενάως ἐμύρουν τὰ σώματα τῶν λουομένων καὶ ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν ἀνεκφράστου εὐωδίας· ὅτε τὰ συμπόσια καὶ αἱ συμφωνίαι καὶ οἱ χοροὶ ἦσαν σχεδὸν συνεχῆ καὶ ἀδιάραιστα. Ἄλλ' ἔφραναζόμενοι καὶ τὰς πολλάκις πικρανοῦσας τὸν εἶον τοῦτον τῶν ὕλικῶν ἠδονῶν καὶ ἀπολαύσεων ζηλοτυπίας καὶ μηχανοραφίας τῶν χαρμημῶν καὶ τῶν εὐνοχῶν καὶ τὰ ἀπαῖα αὐτῶν ἐπακόλουθα, τὰς μαστιγώσεις καὶ τὰ δεσμοτήρια καὶ τὰς στρεβλώσεις καὶ πάντα τὰ εἶδη τῶν θανάτων. Ἐξακολουθῶν δὲ τὴν σειράν τῶν σκέψεων μου διηπόρουν, πῶς ἡ Γρενάδα, διατελούσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοιοῦτου ἐκτεθειμένου καὶ ἀγρίου βίου ἐπὶ αἰῶνας, ἐμεγαλόνετο ὀσημέραι καὶ ἐπλούτει καὶ ἠτύχηε, φθάσασα εἰς πληθυσμὸν 400,000 ψυχῶν. Σήμερον δὲ, ἀπολαύουσα τῶν ἀγαθῶν χριστιανικῆς κυβερνήσεως, καὶ τῶν καρπῶν τῆς μεγάλης

ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων τοῦ παρόντος αἰῶνος πένεται καὶ δυστυχῆ, ἀριθμοῦσα μολὶς 70,000 κατοίκων, καὶ δεικνύει τοῖς ξένοις τὰ ἡμίγμνα καὶ ῥυπαρὰ καὶ εἰδεχθῆ σώματα καὶ τοὺς ἀσέμνους κορδακιστικούς χορούς τῶν τέκνων τῆς φυλῆς ἐκείνης, ἣτις πλάνης πάντοτε καὶ φερόσιος καλεῖται ποὺ μὲν Γούφτοι, ποὺ δὲ Ἀτζίγγανοι, ἐνταῦθα δὲ Χιτάνοι.

Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας καὶ ἄλλα ἕμια αὐτῇ ἡγωνιζόμεν νὰ ἐξηγήσω, ὅτε παράδοξος ἀνθρώπος ἀόρατος καὶ ἀπροσδόκητος ἐκ τῶν ὑπὸ σθεν προσελθόν διεσκέψε τὸν μίτον τῶν σκέψεών μου. Ἦτο σχεδὸν μέλας, εἶχε τὸ θλέμμα σκοτεινὸν καὶ ὑπουλον, τὸν πώγωνα θραχύν καὶ τερφόν καὶ τὴν περιβόλην ποικίλην τῇ κοπῇ καὶ τοῖς χρώμασι. Μοὶ ὠμίλει, ἀλλὰ δὲν ἐνόουν τί ἔλεγεν. Ἐπὶ τέλους ἐξαγαθὸν ἐκ τοῦ κόλπου μοι ἐπέδειξε τὴν εἰκόνα του ἐν φωτογραφίᾳ, ἐφ' ἣς ὤπρηξε γαλλιστὶ ἡ ἐπιγραφή· "Βασιλεῖς τῶν Χιτάνων". Ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν σχημάτων τῶν χειρῶν, δι' ὧν εἰδείκνε τὸ Ἀλθαῖον, ἐμάντευσα ὅτι με ἐκάλεε νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς ἀκαθάρτους φαλοῦς τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πλάσμάτων καὶ νὰ ἴδω τοὺς ἀσέμνους κορδακιστικούς χορούς των. Ἐγὼ ἀπεποιούμην, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε. Ἀπαλλαγεῖς ἐπὶ τέλους τοῦ ὀχληροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου τῇ συνόρμη χωροφύλακος, κατῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ εἰσερχόμενος εἰς αὐτὸ, ἀνήγγειλα τῇ ξενοδόχῳ ὅτι τῇ ἐπιούσῃ πρῶτῃ ἐμελλον ν' ἀναχωρῶ εἰς Κόροδοαν. Ὁ γέροντος ξενοδόχος, συμπροσθεῖς καὶ γλυκεῖας φουσιονωμίας, ἐξέφρασε τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ ταχέει ἀναχωρήσει μου ἐκ τῆς πατρίδος του· ἐγὼ παρεμύθησα αὐτὸν εἰπὼν ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς με ἤξιοι νὰ ἐπαλέθω εἰς τὴν Ἰσπανίαν, θὰ διέτριβον τοῦλάχιστον δέκα ἡμέρας ἐν τῇ τοσοῦτον ἐνδιαφεροῦσῃ μοι πόλει τῆς Γρενάδος.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΣΙΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ἀποφθέγματα τοῦ Σααδῆ, συλλεγμένα μὲν ἐκ τοῦ Ῥοδῶνος (Γκιουλιτάν) μεθερμηνευθέντα δὲ ἐκ τῆς Περσικῆς.

Υπὸ Χρ. Παπαδοπούλου.

(Συνέχεια.)

59) Ἀληθῆς μόσχος ἐστὶ ὁ ὀσμην παρέχων καὶ οὐχὶ ὁ παρασκευαζόμενος ὑπὸ φαρμακοποιῶν· ὁ σφῶς εἶσιε τῇ πλάστιγγῃ τοῦ φαρμακοποιῶν ἔχων τὴν ἀξίαν αὐτοῦ· ὁ ἀμάρης εἶσιε πολεμικῶν τομπάνῳ ἤχουσι, ἔσθωθεν δὲ κενῶ.

60) Οὐ δαί τινα ἄγειν μακρὰν φίλου, κτησάμενον αὐτὸν ἐπὶ πολλοῦ χρόνου.

61) Ὅσοπερ ἡ σοφία ἀλίσκεται ταῖς χερσὶ τοῦ ἔχοντος ὑπερβάλλουσάν τινα ἐπιθυμίαν, οὕτω καὶ ὁ ἀσθενὴς ὑπὸ ἰσχυρᾶς γυναικός.

62) Ἡ φρόνησις ἀνευ τῆς ἰσχύος οὐκ ἐστὶ εἰμὴ ὄλιος καὶ τέχνασμα· ἡ ἰσχύς ἀνευ φρονήσεως οὐκ ἐστὶ εἰμὴ ἀμάθεια καὶ παραφροσύνη.

63) Ἄνθρωπος γενναίως φων καὶ ἐλευθεριάζων ἐστὶν αἰρετώτερος εὐλαβοῦς· νηστεύοντος καὶ σωμαρῶντος τὰ εἰαυτοῦ πλούτη.

64) Ὁ ἀπαρνούμενος τῶν τρυφῶν ἵνα κερδίσῃ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, ὑποπίπτει ἐκ τῆς θεμιτῆς ἐπιθυμίας εἰς τὴν ἀπηγορευμένην.

65) Σμικρὸν ἐπὶ σμικρῶ γίνεται μέγα καὶ σταγὼν ἐπὶ σταγῶνος καθίσταται ῥυάξ. Οἱ ἀσθε-

νεῖς συλλέγουσι μικροὺς λίθους, ὅπως, χρειὰς τυχοῦσης, θάλλωσι τὸν ἑαυτῶν πολέμιον.

66) Οὐ δαί τὸν σοφὸν ἀνέχεσθαι ἐξ ἠπίστητος τοῦ ἄρρονος ἀμαθοῦς, ἐπειπερ τὸ τοιοῦτον ἔξει τὰ ἀτοπήματα αὐτοῦ· ὁ τῷ σοφῷ ὑφαιλόμενος σεβασμὸς ἀρθήσεται, ἡ δ' ἀμάθεια τοῦ ἐτέρου ἔσται στερεά.

67) Ὁ διαπράττων ἀμαρτημάτ' ἐστὶν ἄξιος μομφῆς, καὶ ἀξιωμαπτότερος ὁ σοφός.

68) Οἱ μὴ ἐθθόντες τὸν ἄρρον ζῶντος οὐ μνησκόονται τὸ ὄνοματος αὐτοῦ ἀποθιῶσαντος.

69) Ὁ διαγαθὸν τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐν ἀνέσει καὶ ἀβρότῃ οὐ δύναται γνοῦναι τὸν πεινῶντα.

70) Οὐ δαί αἰτεῖσθαι τινα, ἐν ὄρᾳ ἀμυχανίας καὶ σιτοδείας, πόρους παρά τῶν ἐνδοσῶν.

71) Τοῖς λογικοῖς δύο τινὰ εἶσι μὴ δεκτὰ· τὸ ἐθθῖεν πλέον τοῦ παρὰ τὸ δεύτηρος δοθέντος καὶ θηράκειν πρὸ τοῦ ὠρισμένου.

72) Αἰτῶν, ἢ μὴ τὸν σὸν ἐπιούσιον ἄρρον ὁ Θεὸς δώσει ἡμῖν αὐτόν.

73) Τὸ μὴ παρά Θεοῦ προωρισμένον, οὐ δύναται χεῖρ προσελάσαι.

74) Ἄλιός τις μὴ ἀπολαύων τῆς τοῦ Θεοῦ εὐνοίας οὐ δύναται ἀλιεῦσαι ἰχθῶν ἐν τῷ Πίγρει.

75) Ἡ ἐναντιότης τῆς τύχης τῶν ἀγαθῶν ἔχει τὴν ὄψιν ἐστραμμένην πρὸς τὴν τέρψιν, ἢ δὲ εὐτυχία τῶν κακῶν τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην.

76) Ὁ ζηλοτύπος ἐστὶ γαστρίμαργος ταῖς τοῦ Θεοῦ δωραῖς καὶ πολέμιος τῶν ἀθῶνων.

77) Μαθητῆς μὴ ἔχων ἀγαθὴν βούλησιν ἐστὶν ἐραστής ἀνευ χρυσοῦ· περιηγητῆς στερούμενος γνώσεων ἐστὶ πτηνὸν ἀνευ πτερῶν· σοφός μὴ πράττων τάγαθ' ἐστὶ δένδρον ἀνευ καρποῦ· ὀρησκυτικὸς δὲ ἀνευ τοῦ εἰδέναι ἐστὶν οἰκία ἀνευ πύλης.

78) Ὁ ἀμαρτάνων καὶ αἰτῶν συγγνώμη ἐστὶν αἰρετώτερος εὐλαβοῦ· ἀλαζονομένου.

79) Σοφός μὴ πράττων τάγαθ' ἐστὶ μέλισσα μὴ παράγουσα μέλι.

80) Ἄνθρωπος στερούμενος ἀνθρωπότητός ἐστὶ γυνή· μοναχός δὲ πλεονέκτης ληστής.

81) Οὐ δαί συνάπτειν φίλιαν τοῖς φύλαξιν ἐλεφάντων ἢ οἰκοδομῆσαι οἰκίαν ἀνάλογον τῇ τοῦτων ἀναστάματι.

82) Καίτοι τὸ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος δοθὲν ἱμάτιόν ἐστὶ τιμαλφές, τιμαλφέστερα ὅμως τὰ ἐμὰ ῥάχη.

83) Οὐ δαί ἐνεργεῖν καὶ πράττειν τάναντία τῶν παραινέσεων τῶν νοῦν ἔχόντων· οὐδὲ μὴ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐν ἀγοίᾳ διακειμένων.

84) Μὴ λέγῃς ὅτι μὴ γινώσκεις, μηδὲ σπεῦδες πράττειν τὸ ἀνευ ἐξακριβώσεως.

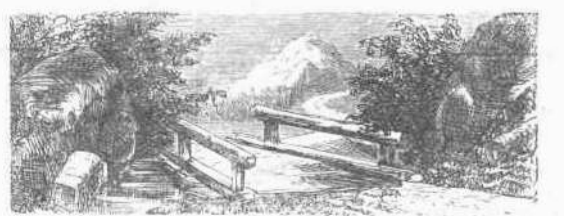
85) Κάλλιον τὸ ἐκκενοῦσαι οἰκίαν, ἢ ἀνησχεῖσθαι ἐκ τοῦ κυρίου αὐτῆς.

86) Ὁ τοῖς κακοῖς συναναχωρῶνόμενος, καίτοι μὴ μολυνθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῶν, διατελέσει ὅμως ὑποποτος ὅτι γινήσεται συμμετοχὸς τῆς διαγωγῆς αὐτῶν.

87) Ἔσο ταπεινὸς τῷ παρέχοντί σοι ἀγαθότητα, τῷ δὲ ἐρίζοντί σοι ῥίψον· κόνιν ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

88) Ἄνθρωπος νουεχῆς μὴ διαπυθνόμενος παρά τινος οὐ χρὴ λαλεῖν· ἀείποτε ἡ μετριότης τοῦ λόγου ὀφείλει συνάδειν τῇ ὀρθοπροσόνῃ.

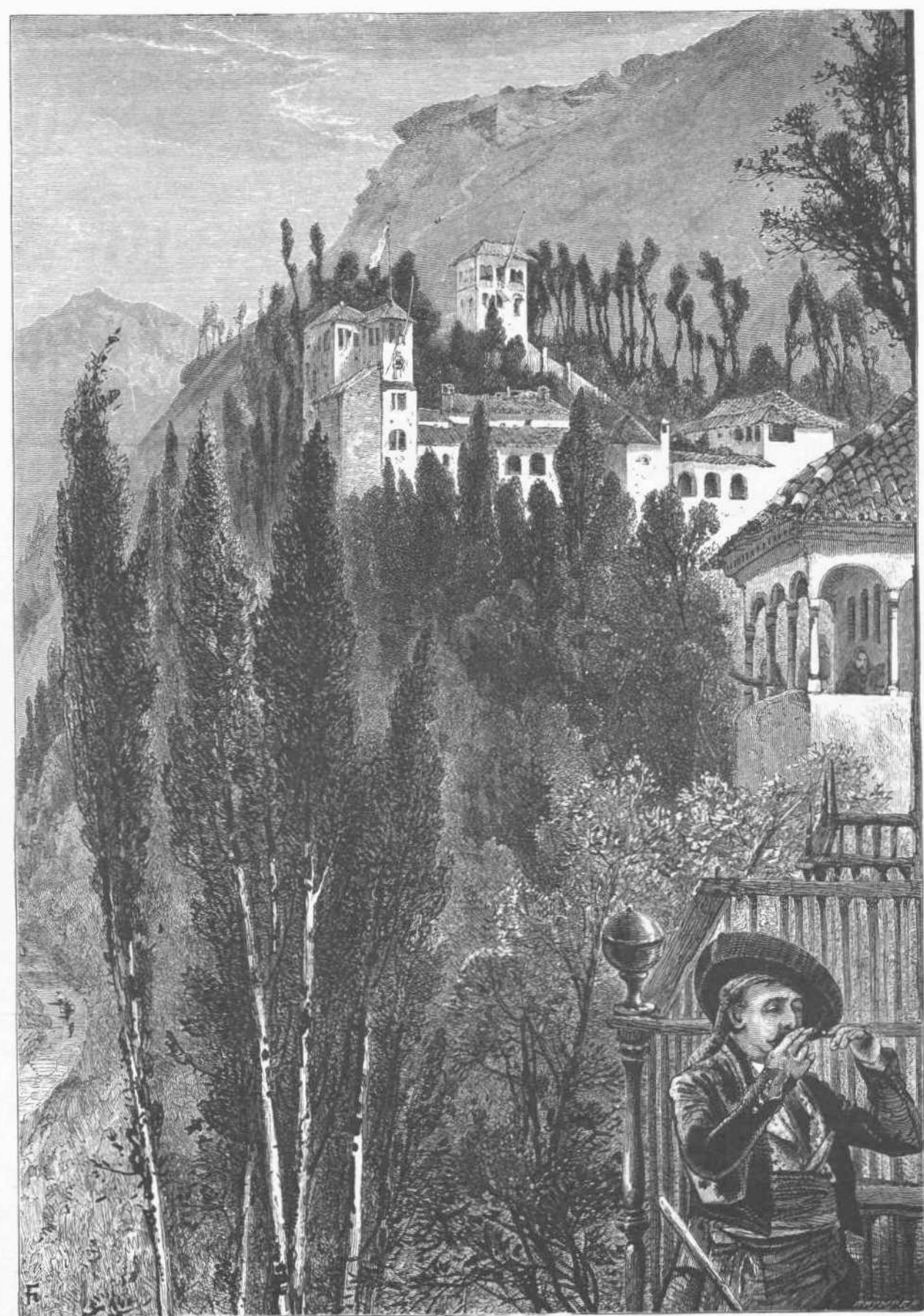
(Ἐπεται τὸ τέλος.)

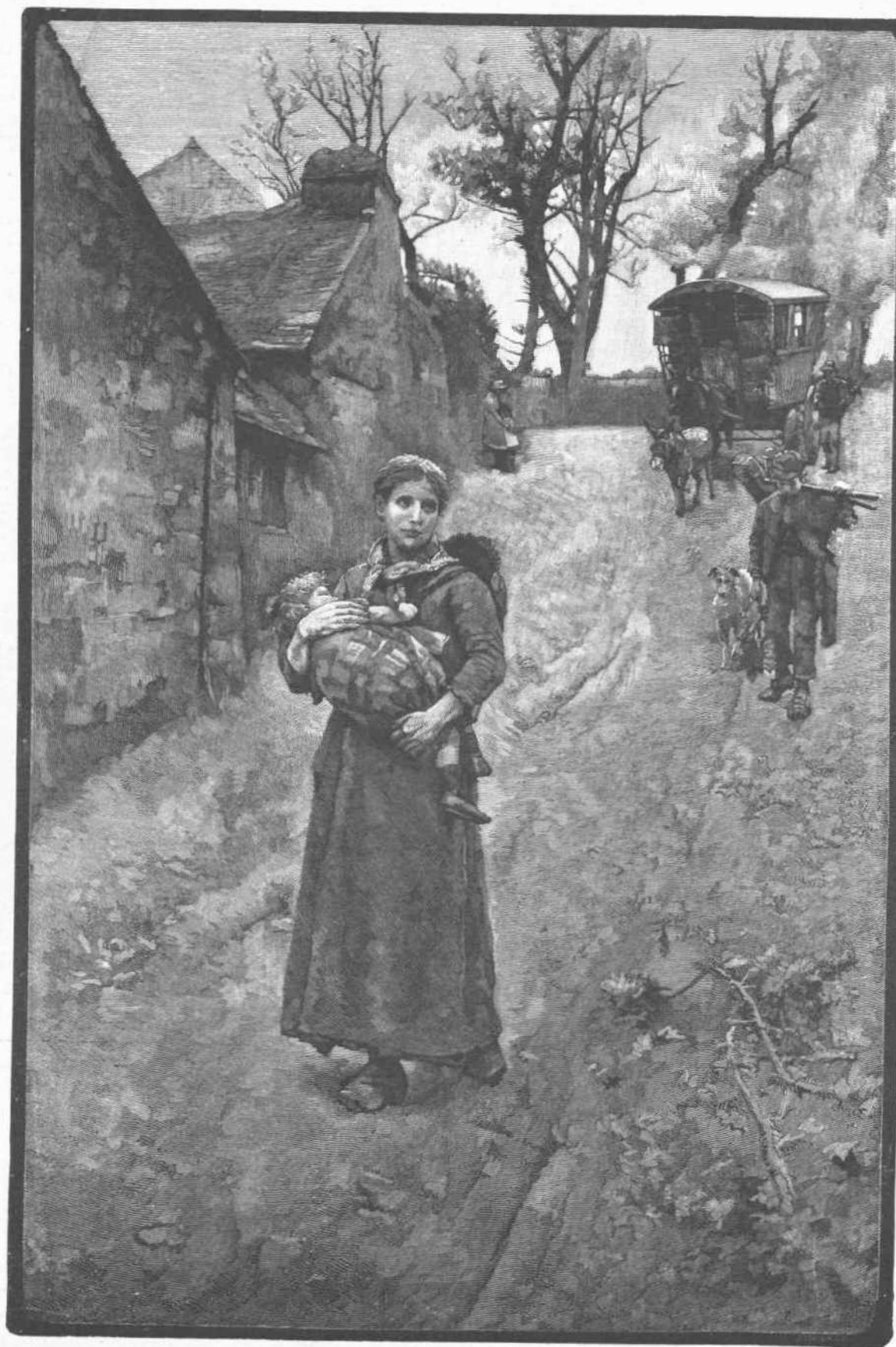
ΤΟ ΑΤΥΧΕΣ ΠΑΙΔΙΟΝ.

Υπὸ Ἑλένης Ν. Τζηροῦ.

Πλησίον κλίνης μητρὸς θνησκοῦσης μικρὸν παιδίον θρηνοῦν πικρῶς μετὰ φωνῆς πολὺ συγκινοῦσης Θεὸν ἰκέτους καὶ θερμῶς·

ΤΟ ΓΕΝΕΡΑΛΙΦ, Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΑΛΧΑΜΒΡΑΣ ΕΝ ΓΡΕΝΑΔΗ.

ΑΣΤΕΓΟΙ.
(Εικὼν Stanhope Forbes.)

οὐδένα ἔχει προστάτην καὶ μεταβαίνει ἦδη εἰς ἔσπερον χωρίον, ὅπως ζητήσῃ ἐργασίαν ἢ ἐλεημοσύνην. Ὅπισθεν αὐτῆς φαίνεται ἅμαζα νομάδων ἐργατῶν καὶ τούτων ἑστέγων καὶ περιφερομένων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὅπως κερδίσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Μεταγυλοικῆν ὄψιν ἔχει ὁ μικρὸς ὄνος ὁ σῦρον τὴν ἄμαζαν, καὶ ὁ κύων, ὁ παρακολουθῶν τὸν πεζῆ βαίνοντα κύριόν του. Ἐν γένει δὲ ἡ ὄλη εἰκὼν πληροῖ ἡμᾶς λύπης καὶ σκέψων περὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πλασμάτων, τὸ ὅποια δεσινῆ ὑφίστανται τὴν πάλην τοῦ βίου.

ΕΥΔΙΑ ΜΕΤΑ ΘΥΕΛΛΑΝ.

Μετάφρασις τοῦ Ἀγγλικοῦ μυθιστορηματός
Called back τοῦ Conway

ὑπὸ
τῆς δεσποινίδος Σοφίας Εὐαγ. Βαλτατζῆ.
(Συνέχεια.)

ΕΙΣ τὰς λέξεις ταύτας ἡ καρδία μου ἐπληρώθη ἐλπίδων, ἠσθάνθη καλῶς ὅτι με εἶχον μεταχειρισθῆ ὀκνηρότατα, καὶ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος με μετεχειρίσθη ὡς ὄργανον διὰ τοὺς προσωπικούς του σκοπούς· ἦμην ἐν τούτοις διατεθειμένος να ὑποστῶ τὴν δυστυχίαν μου ἀταράχως ἐὰν ἠδύνατο νὰ μοὶ μείνῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς.

— Θέλτε νὰ μοὶ εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τῆς δυστυχίας μου συζύγου; ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἦτο πάντοτε εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκαται τώρα.

— Βεβαίως ὄχι, ἡ περιστασις αὕτη εἶναι ἐξαιρετικὴ· πρό τινον ἐτῶν ὑπέστη σφοδρὰν τινὰ συγκίνησιν, μεγίστην καὶ αἰφνιδίαν ἀπόλειαν καὶ ἔκτοτε ἐδοξάσθη τὸ παρελθόν ἐκ τῆς μνήμης τῆς. Μετὰ μακρὰν ἀσθενίαν ἤγερθη, ἀλλὰ τὸ μνημονικὸν εἶχεν ἐντελῶς ἐκλείψει, εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀνάμνησιν πᾶν τόπων καὶ οἱ φίλοι τῆς κατέστησαν ζῆνοι δι' αὐτῆν. Τὸ πνεῦμα τῆς, ὡς τὸ λέγατε, ἠδύνατο νὰ συγκριθῆ πρὸς πνεῦμα παιδίου, ὥστε ὅπως τὸ παιδικὸν πνεῦμα ἀναπτύσσεται, οὕτω μετὰ πολλὰς φροντίδας καὶ τὸ ἰδικὸν τῆς ἐπίσης θ' ἀναπτύχθη.

— Ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας τῆς; Ποία ἦτο ἡ συγκίνησις;

— Αὐτὴ εἶναι ἐρώτησις εἰς ἣν δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω.

— Ἄλλ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν γνωρίσω!

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ με ἐρωτήσετε, ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἀπαντήσω.

— Εἵπατέ μοι τοῦλάχιστον τί περὶ τῆς οικογενείας, περὶ τῶν γονέων τῆς;

— Εἶμαι, νομίζω, ὁ μόνος συγγενὴς ὅστις τῆ ἀπέμεινε.

Τῷ ἀπέτεινον ἀκόμη καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσω εὐαρέστους ἀπαντήσεως. Ἦθυνά μιν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀγγλίαν με τὴν αὐτὴν πάντοτε ἄγνοιαν με τὴν ὅποιαν εἶχον ἀναχωρήσει ἐκεῖθεν, ἀλλ' ὑπῆρχε σημεῖον τὴ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπήγουν θετικὴν ἀπάντησιν.

— Τί σχέσεις ἔχει ὁ φίλος σας, αὐτὸς ὁ Ἰταλὸς, ὅστις ὀμιλεῖ τὴν ἀγγλικὴν, με τὴν Παυλίαν;

— Ὁ Κένερης ὕψωσε τοὺς ὄμους ὑπομειδιάσας.

— Ὁ Μάκαρς! χαίρω πολὺ, κύριε Βώγαν διότι με ἐρωτᾶτε τί πρὸς ὃ δύναμαι ν' ἀπαντήσω τέλος πάντων. Ἐν ἡ δύο ἔτη πρὸ τῆς ἀσθενείας τῆς Παυλίας, ὁ Μάκαρς ἐφαντάσθη ὅτι τὴν ἠγάπα, καὶ σήμερον εἶναι παρωρισμένος

ἐναντίον μου διότι τὴν ὑπάνδρευσεν με ἄλλον· λέγει ὅτι περιέμενε τὴν θεραπαίαν τῆς Παυλίας, διὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρά τῆς. Διατί δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδιά σας, ὅσον καλῶς φαίνεται ὅτι τὰ ἐξυπηρετήσα ἐγὼ;

— Ὁ Κένερης με ἠτένισεν ἐν ἀγανακτήσει· — Μήπως τὸ μετανοήτε, κύριε Βώγαν;

— Ὅχι, ἐὰν ὑπάρχῃ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς θεραπαίας. Ὅπως δὴποτε, ἰατρὲ, σὰς λέγω φανερά ὅτι με ἀπατήσατε με ὅλους δόλιον τρόπον.

Ἠγέρθη μὲ σκοπὸν ν' ἀναχωρήσῃ, τότε ὁ Κένερης μοὶ ὤμιλῆσεν συγκεκινημένος.

— Κύριε Βώγαν, μὴ με κρίνετε πολὺ ἀστυχεῶς, σὰς ἐβλάψα ὑπάρχουσι πράγματα ἅτινα δὲν γνωρίζετε καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ σὰς εἰπω περισσότερα ἄφ' ὅτι εἶχον σκοπὸν νὰ σὰς ἐξηγήσω. Ἡ ἐπιθυμία ἦν εἶχον νὰ ἴδω τὴν Παυλίαν εἰς λαμπρὰν θέσιν, με ὄψει με σφοδρότατην δύναμιν· τῆ ὄψει μάλιστα ποσὸν χρημάτων· ἄλλοτε εἶχεν περιουσίαν περίπου πενήκοντα χιλιάδων λιτρῶν. Ὅλην αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὴν ἐδοκίμασα.

— Καὶ τολμᾶτε νὰ τὸ ὁμολογήσετε; τὸν λέγω σοβαρῶς.

Ἐποίησε κινήσιν τινὰ διὰ τῆς χεῖρός.

— Μάλιστα, εἶπεν αἰσιπροσέως. Ἐδοκίμασα τὴν περιουσίαν ταύτην ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἰταλίας. Εἶχον ἐπιφορηθῆ νὰ τὴν διαχειρισθῶ, ἀλλ' ἤθελον κλέμει καὶ τὸν πατέρα μου ἀκόμη καὶ τὸν οἶόν μου αὐτόν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διατάζων νὰ διαθεῶμαι αὐτὰ τὰ χρήματα πρὸς τόσον εὐγενῆ σκοπὸν! Ἐκαστος ὁβολὸς ἐδοκίμασθη διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἰδέαν, ἐπομένως ἐγένετο χρῆσις ἀποτελεσματικῆ.

— Ἦτον ὁμοῦ ἐγκληματικὴ πρᾶξις νὰ ληστεύσατε μίαν ὄφραν;

— Ὀνομάσατέ τιν ἐπὶς θέλητε, ἐχρημάζοντο χρήματα, διατί νὰ μὴν κάμω εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν θουσίαν τῆς τιμῆς μου ἀφοῦ ἦμην ἔτοιμος νὰ θουσίωμαι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου;

— Δὲν μὰς ὠφελεῖ νὰ φιλονεικῶμεν περὶ τούτου, τώρα πλέον εἶναι γεγονὸς τετελεσμένον.

— Μάλιστα, ἀλλὰ σὰς λέγω αὐτὸ διὰ νὰ σὰς δώσω νὰ ἐνοήσατε τὴν αἰτίαν ἧτις με ἔκαμαν νὰ ποθῶ λαμπρὰν ἀποκατάστασιν διὰ τὴν Παυλίαν. Προσέτι, κύριε Βώγαν (καὶ ἐδῶ ὤμιλῆσεν μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης), ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἀποκαταστήσω ὅσον ὁ δυνατόν τάχιον διότι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιχειρισθῶ διεξοδικὸν ταξίδιον τοῦ ὁποίου μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ προῖδω τὸ τέλος καὶ τίς ἡξέουε καὶ ἂν θὰ ἐπιστρέψω. Ἄνευ τῆς περιπτώσεως ταύτης νομίζω ὅτι δὲν ἤθελον ἀποφασίσει νὰ σὰς ἐπανιδῶ, καὶ πιθανὸν νὰ μὴν σὰς ἐπανιδῶ πλέον ποτέ.

— Ἰσως θέλετε νὰ εἰπῆτε τί εὐρίσκεσθε μεμυημένους εἰς συνουσίαν τινά;

— Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι εἶπον, οὐδὲν πλέον ἢ ἔλαττον· τώρα σὰς ἀποχαιρετῶ.

Μολοντί ἦμην παρωρισμένος ἐναντίον του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποποιηθῶ τὴν χεῖρά του ἦν μου ἔτεινε.

— Χαίρετε, μοὶ λέγει, ἴσως μετὰ τινὰ ἔτη θὰ σὰς γράψω διὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐὰν αἱ προβλέψεις μου αἰ ἀφορῶσαι εἰς τὴν θεραπαίαν τῆς Παυλίας ἐπληθύνουσιν ἀλλ' ἐὰν σιωπήσω μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐρευνησῆτε περὶ ἐμοῦ ἢ νὰ πληροφορηθῆτε τὰ κατ' ἐμέ.

Τοιοῦτοτρόπως ἀπεχωρήσθημεν, τὸ ὄχημα με ἐπερίμενε διὰ νὰ με φέρῃ εἰς τὸ ἐνοδοχεῖον κατ' ὄδον ἀπήντησα ἐκείνον ὃν ὁ Κένερης ἀνόμαζε Μάκαρην· ἔκαμαν σχῆμα εἰς τὸν ἄμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ ἀνέιθ ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐκάθησεν πλησίον μου.

— Εἶδατε τὸν ἰατρὸν, κύριε Βώγαν, με ἠρώτησαν;

— Μάλιστα, πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ ἐμάθετε ἐλπίζω ὅτι ἐπεθυμαίτε νὰ γνωρίσατε;

— Ἀπήντησεν εἰς πολλὰς ἐρωτήσεις μου.

— Ἄλλ' ὄχι εἰς ὅλας. Ὁ Κένερης δὲν δύνανται ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅλας.

Ἐγέλασε γέλωτα κυνικόν, ἐγὼ ὁμοῦ ἤμην σιωπηλός.

— Ἐὰν με εἶχατε ἐρωτήσει, ἐξηκολούθησε, θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς δώσω πολλὰς περισσότερας πληροφορίας ἀπὸ τὸν Κένερην.

— Ἦλθον με σκοπὸν νὰ ἐρωτήσω τὸν ἰατρὸν Κένερην περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τῆς συζύγου μου, ἦν μοὶ φαίνεται ὅτι γνωρίζετε. Ἐὰν δύνασθε νὰ μοὶ παράσχητε εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν χρήσιμους τινὰς πληροφορίας, θὰ σὰς εἶμαι εὐχόμενος.

— Τὸν ἐρωτήσατε τὴν αἰτίαν τῆς καταστάσεως τῆς συζύγου σας;

— Μάλιστα, μοὶ εἶπεν ὅτι ἐπλήθε συνεπέα σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Καὶ τὸν ἐρωτήσατε ὅποια ἦτο ἡ συγκίνησις αὐτῆς; Ἄλλὰ βεβαίως δὲν σὰς τὴν εἶπεν.

— Ὑποθέτω ὅτι εἶχεν αἰτίαν νὰ τὴν ἀποσιωπήσῃ.

— Μάλιστα, ἐκτάκτους αἰτίας, αἰτίας οικογενεακάς.

— Ἐὰν δύνασθε νὰ με πληροφορήσατε, λάβετε τὴν καλῶσόνην νὰ τὸ κάμω.

— Ὅχι ἐδῶ, κύριε Βώγαν, ὁ ἰατρὸς καὶ ἐγὼ εἴμεθα φίλοι. Ἐὰν ὀμίλων, ἤθελατε τρέξει ἴσως ἐσπευσμένως πρὸς αὐτόν καὶ ἔλθει εἰς ῤῆξιν μετ' αὐτοῦ καὶ τότε θὰ ὑποστῶ τὰς συνεπέας τῆς ὀργῆς του. Θὰ ἐπιστρέψετε εἰς Λονδῖνον ὑποθέτω;

— Μάλιστα, σκοπεῖω ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως.

— Δώσατέ μοι τὴν διεύθυνσίν σας, ἴσως σὰς γράψω, ἢ καλλίτερον ἀκόμη, αἰσθάνομαι τὴν διάθεσιν νὰ γείνω κοινωνικός, θὰ σὰς ἐπισκεψθῶ ἅμα φθάσω εἰς Λονδῖνον καὶ ταυτοχρόνως θὰ προσφέρω τὰ σέβη μου εἰς τὴν κυρίαν Βώγαν.

Ἐπεθύμουν τὴν νὰ γνωρίσω τὸ μυστήριον τῆς ὄλης ὑποθέσεως ὥστε τῷ ἔδωκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ἄμεσως ἐσταμάτησε τὸ ὄχημα, κατέβη, μ' ἐχαιρέτας, καὶ εἰς τὸ βλέμμα του ἔπερ διασταυρώθη με τὸ ἰδικὸν μου παρετήρησα τὴν ἔκφρασιν αἰσθήματος θριαμβευτικοῦ καὶ παυνοῦργου.

— Χαίρετε, κύριε Βώγαν, ὅπως δὴποτε ἴσως δύναται τις νὰ σὰς συγχαρῆ ὅτι ἐνομφεθῆτε γυναικα ἧς ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῆ τὸ παρελθόν;

ῤίπτων ποὺ τὸ τελευταῖον τοῦτο θέλος (θέλος ἔπερ θαθεῖος ἔτρωσε τὴν καρδίαν μου) ἀνεχώρησιν, εὐτυχῶς δι' ἐκεῖνον, πρὶν λάθω καιρὸν νὰ τὸν συλλάβω ἀπὸ τὸν λαιμὸν διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοὶ δώσῃ ἐξηγήσεις διὰ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐπανιδῶ τὴν σύζυγόν μου καὶ ἐσπευσμένως ἀνεχώρησα καὶ πάλιν εἰς Ἀγγλίαν.

Ζ'.

Διεκδικήσις συγγενείας.

Μάλιστα, ἦτον εὐτυχὴς ἰδοῦσα με ἐπιστρέφοντα! Με ὑπεδέχθη καλλίστα, ἔχουσα ὁμοῦ πάντοτε τὸ διατάζον καὶ θλιβερόν ὄφρος τῆς. Ὁ κυριεύων με φόβος ὅτι μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου ἡ ἀνάμνησις ἤθελε σθεασθῆ ἐκ τοῦ μνημονικοῦ τῆς, δὲν εἶχεν ὑπόστασιν.

Μὲ ἀνεγνώρισεν, καὶ με ὑπεδέχθη τόσον καλῶς ἢ πτωχῆ μου Παυλίνα! Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ εἶρω μέσον δι' οὐ νὰ ἐπανεφέρω, ἔστω καὶ ἄπαξ μόνον, τὸ ἐκλείψαν μνημονικὸν τῆς.

Μῆνας παρήλθον ἄνευ σπουδαίου τινὸς ἐπαισοδίου. Ἐὰν ἦτο ἀλλήθες ἡ κατάστασις τῆς φιλιτάτης μου, ὡς ὁ Κένερης τὸ προείδεν, νὰ θεραπευθῆ βαθυρόδον, ἀναμφιβόλως ἡ πρόσδος αὕτη ἐπραγματοποιεῖτο με ἀπελπιτικὴν θραδύτητα.

Ὅτι μὲν μοὶ ἐφαίνετο καλὰ, ὅτι πάλιν χειρότερον, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἦτον ὅτι ὑπῆρχεν ἐλαχίστη μεταβολὴ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς· ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους ἔμενον εἰς ἀναίσθητον καὶ ἀδιάφορον κατάστασιν, ὀμιλοῦσα μόνον, ὅτε τῆ ὀμίλων, πάντοτε πρόθυμος νὰ με συνοδεύσῃ ὅπου δὴποτε, καὶ νὰ κάμῃ ὅτι ἤθελον καὶ τοῦτο ἐπετύγγανον τότε μόνον ὅτε ἐπετύγγανον νὰ μ' ἐνοήσῃ.

Πτωχῆ Παυλίνα!

Οἱ καλλίτεροι ἰατροὶ τῆς Ἀγγλίας τὴν ἐπεσκέψθησαν, ὅλοι ἔλεγον τὰ αὐτὰ, "εἶναι δυνατόν νὰ τῆ ἐπανέλθῃ τὸ λογικόν", ἀλλὰ πάντες προσέθετον ὅτι ἡ θεραπαία θὰ ἀπέβαινε εὐκολοτέρα, ἐὰν ἐγνωρίζον ἀκριβῶς τὰς περιστάσεις αἰτίας εἶχον ἐπιφέρει τὸ πάθημα, ἀλλ' ἀμφιβάλω ἂν θὰ δυνήσασθαι νὰ τὰς γνωρίσωμεν ποτέ.

Ὁ Κένερης δὲν μοὶ ἔδωκεν σημεῖον ζωῆς καὶ ὁ Μάκαρς με ἀφῆκεν ἄνευ εἰδήσεών του. Φοβοῦμαι μάλλον παρὰ ἐπιθυμῶ τὴν ἀφίξιν τοῦ τελευταίου, ἄφ' οὗτο προέφερε τὰς τελευταίας ἐκεῖνας λέξεις. Ἡ Ἀννέζα ἧτις ἠδύνατο νὰ με φωτίσῃ ἔγινεν ἄφαντος.

Μεταμελήθη διότι δὲν εἶχον ἐρωτήσει τὸν ἰατρὸν ποῦ ἠδυνάμην νὰ τὴν εὕρω, ἀλλ' ἄφ' ἐτέρου ὑπέθετον ὅτι ἤθελεν ἀρνήθη νὰ μοὶ τὸ εἶπῃ. Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο οὕτω, καὶ τὸ μόνον ἔπερ ἠδυνάμην νὰ πράξω με τὴν βοήθειαν τῆς Πρισκίλλας ἧτον νὰ ἀσφαλίσω εἰς τὴν φιλὴν ἀσθενή τὴν εὐτυχότεραν κατὰ τὸ ἐνὸν ὕπερξιν, ἐλπίζων ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ με τρυφερὰν φροντίδα, θὰ ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ.

Κατοικοῦμεν πάντοτε εἰς τὴν ὄδον Βαλπόλ. Εἶχον ἄλλοτε σκοπὸν ν' ἀγοράσω οἰκίαν καὶ νὰ τὴν διασκευάσω κομψῶς, ἀλλὰ πρὸς τί. Ἡ Παυλίνα δὲν ἦτο ἰκανὴ ὅπως ἐκτελέσῃ χρέη οἰκοδομοποιῆς, δὲν ἐλάμβανε τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον καὶ ἡ οἰκιακὴ εὐχαριστήσις δὲν τῆ ἦτο καταληπτῆ, ὥστε μένομεν εἰς τὴν παλαιὰν μας κατοικίαν καὶ βιω ἴδιον ἐρημιῶν.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω φίλους, καὶ με κατηγοροῦσιν ἐγκαταλιπόντα τοιοῦτοτρόπως τὰς ἀρχαίας μου σχέσεις.

Ὅσοι εἶδον τὴν Παυλίαν ἀποδίδουσιν εἰς ζηλοτυπίαν τὴν ἀποχώρησιν μου ἀπὸ τῆς κοινωνίας, ἄλλοι ἐπινοοῦσιν ἄλλας αἰτίας, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε, νομίζω ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν.

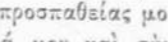
Ἐπάρχουσι στιγμαὶ κατ' ἄς ἡ θλιψίς μου καθίσταται ἀφόρητος καὶ λυποῦμαι πικρῶς ὅτι ὁ Κένειον με ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Τουρίνου, ἀλλ' αἱ λυπηραὶ αὐταὶ ἐντυπώσεις δὲν διαρκοῦσιν. Αἰσθάνομαι ὅτι με ἔλα ταῦτα ὁ πρὸς τὴν Παυλίαν ἔρωσ μου ὅσον ἀπογοητευμένος καὶ ἂν ἦ, με κατέστησε κρείττονα ἔμαυτοῦ καὶ μάλιστα εὐτυχέστερον παρ' ἄλλοτε. Μένω ὀλοκλήρους ὄφρας θαυμάζων τὴν ἐξαισίαν καλλονῆς τῆς, ἀπαρράλλατος ὡς νὰ ἐθαύμαζον λαμπρὰν τινὰ εἰκόνα ἡ ὀφραὶν ἀγάλμα. Προσπαθῶ νὰ φαντασθῶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἀστράπτων ἐκ τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης εὐφροσύνης ἣν εἶχεν ἄλλοτε ἀναμφιβόλως. Εἶθε νὰ γνωρίσω ποτέ ἐκεῖνο ἔπερ ἔρριψε τὸν σκοτεινὸν αὐτὸν πέπλον ἐπὶ τοῦ πνεύματός τῆς, καὶ παρακαλῶ τὸν Ὅψιστον νὰ διαλυθῆ ποτέ καὶ νὰ δυνήσθαι νὰ ἴδω τὸ ζωηρόν

βλέμμα τῆς ἀναπαυκρινόμενον πρὸς τὸ ἰδικόν μου. Ἐὰν εἶχον τὴν βεβαιότητα τοιαύτης εὐτυχίας, θὰ περιέμενον ἄνευ μεμψιμοιρίας ἔστω καὶ μακροῦ λευκανθῆ ἢ κόμης μου.

Παρηγοροῦμαι σκεπτόμενος ὅτι ὁποιοῦδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γάμου μας ἐν τῷ βίῳ μου, δὲν κατέστησε τοῦλάχιστον θλιβερότερον τὸ μέλλον τῆς Παυλίας μου διότι ἀναμφιβόλως αἱ ἡμέραι τῆς παρήρχονται εὐχαιριστότερον δι' ἐκεῖνην τώρα ἢ ὅταν εὐρίσκατο ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς διαστραμμένης ἐκείνης γρᾶσις Ἰταλίδος. Ἡ Πρισκίλλη τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν θεωρεῖ ὡς παιδίον καὶ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ τῆ παράσχω τὸ κατὰ δύναμιν τοιαύτας ἡδονὰς ἃς δύνανται νὰ αἰσθάνθη.

Ἐνίοτε, ὄχι πάντοτε, φαίνεται ὡς νὰ συναισθάνεται τὰς προσπάθειάς μου καὶ ἄπαξ ἢ δις ἔλαθε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔφερον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης. Ἀρχίζει νὰ μ' ἀγαπᾷ, ὡς τὸ παιδίον ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του, ὡς δυστυχῆς ἀδύνατον πλάσμα ἀγαπᾷ τὸν εὐεργέτην του. Τοῦτο βεβαίως εἶναι δι' ἐμὲ ἐλαχίστη ἀμοιβή· ἐν τούτοις εἶμαι εὐτυχῆς καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

Η ΣΑΜΟΣ

μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.
Ἰπὸ Ἐπαμ. Σταματιάδου.
(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΕΝ τούτοις ὁ Ἀντίοχος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἔτει 191 π. Χρ. Ἦν δὲ τότε εἰς τὸ ἔσκαρον τῆς ὀδῆς αὐτοῦ, πολλῶν καὶ μεγάλων ἐθνῶν ἄρχων καὶ παρασκευῆν μεγάλην ἔχων· τούτου δ' ἔνεκα οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τοὶ κληρούμενοι τὸν κατ' αὐτοῦ πόλεμον, δικάκοντο εἰς μέγαν φόβον καὶ δημοσίας μεν τελεταὶ ἐπὶ ὁδοῦ ἡμέρας διατάξαν, ὑπεσχέθησαν δὲ τοῖς θεοῖς θουσίας καὶ πανηγυρικούς ἀγῶνας μετὰ τὴν αἰσίαν ἔκθεσιν τοῦ πολέμου. Ἄλλ' ὁμοῦ ὁ Ἀντίοχος περιέπεσον εἰς πλεῖστα σφάλματα, ὦν πρῶτιστον ὑπῆρξεν ὅτι μεταβάς εἰς Ἰαλικίαν ἠράσθη ἔμμανῶς, καίτοι παρῆλθε ὦν, νεανίδος τινος Εὐθείας καλομένης, ἢ συζευχθεὶς κατέτριβε τὸν καιρὸν τελῶν πανηγυρικών γάμων, τοῦθ' ἔπερ μιμούμενος καὶ οἱ ὕπ' αὐτόν, παρέλυσαν πᾶσαν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Ὅστε ὅταν ὁ Ἀντίοχος ἀνένηψεν ἐκ τῆς παραφορίας του, ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Ἀκίλιος Μάνιος μετὰ διοχιλίων ἰππέων, διομορίων πεζῶν καὶ τινων ἐλεφάντων, πολλὰς ὑποτάξας πόλεις, εἰσῆλθασεν ἦδη εἰς Θεσσαλίαν. Ταῦτα πληροφορηθεὶς ὁ Ἀντίοχος ἔσπευσε νὰ δρυρώσῃ τὰς Θερμοπύλας, ὑπομνησάμενος τὸν Λεωνίδα ὅπως ἐνθαρόνη τοὺς στρατιώτας του· ἀλλ' ὁμοῦ ὑπέστη δεσινῆ αὐτόσος ἦτταν καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῆ μετὰ πεντακοσίων ἰππέων τῆς συζύγου αὐτοῦ εἰς Ἐλλάτιαν, ἀφ' οὗ κατέφυγεν ἐπὶ τοῦ παρὰ τῆ Ἐφέσῃ στόλου του.

Τὴν ἦτταν τοῦ Ἀντιόχου ταύτην ἐξεδίχθησε θραδύτερον ὁ ναύαρχος αὐτοῦ Πολυαίμαχος ὁ Ῥόδιος. Τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου εἶχεν ἦδη περιβληθῆ ὁ τῆς Ἰταλίας φύλαξ Αἰδίας, ὅστις, καταλιπὼν τὸν ναύαρχον

όχου, εις δὲ ὑπέβαλαν αὐτὴν τὴν λύσιν τῆς ἀλύτου πρὸς τὴν Πιρίην διαφορᾶς αὐτῆς καὶ ὅστις ὄρισε τὸν ὅλο τὸν ὄριον.

Ἡ δεινὴ αὕτη ἦτα ἠγάπησε τὸν πολιορκῶντα τὴν Ἀδύον στρατηγὸν τὸν Ῥωμαίων ἢ ἀποχωρῆσαι τῆς πόλεως ταύτης, τῷ φόβῳ μὴ ὁ Πολυξενίδας, ἐπαρθείς ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ, ἐπέβη καὶ κατ' αὐτοῦ. Μεταβὰς λοιπὸν εἰς Φωκαίαν, συνήνευθε μετὰ τοῦ στόλου, ὃν οἱ Ῥόδιοι εἶχον πέμψει πρὸς ἐπικουρίαν τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Εὐδαμον, ἐκείθεν δὲ ἀμφοτέρω οἱ σύμμαχοι ἐπέλευσαν πρὸς τὴν Ἀσιατικὴν τῶν Σαμίων παραλίαν· ἀλλὰ σφοδρὰ τρικυμία, καθ' ὅδον ἐπισυμβᾶσα, ἠγάπησαν αὐτοὺς νῆα διαχωρισθῆναι.

Ἐποπεύον ὁ Πολυξενίδας ὅτι οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἤθειον κατευθυνθῆναι εἰς Σάμον, ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἐφέσου καὶ πρῶτον μὲν διεπεραιώθη εἰς Μυόννησον, εἶτα δὲ εἰς Μάκριν, ἔβηεν ἰδῶν τὰ διεσκορπισμένα πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, ἐνόησε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν· ἀλλὰ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου μὴ ἐπιτρέψασθαι τοῦτο, ἀνήχηε εἰς τὴν νῆσον Αἰθαλίαν ὅπου ἐκείθεν ἐφορμήσει κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὁπότεν ἤθειον προσορμισθῆναι εἰς Σάμον. Τῆς νυκτὸς ἀρξάμενος, μικρὰ μοῖρα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου κατέφυγεν εἰς ἔρημον τινὰ λιμένα τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας τῶν Σαμίων, ἔβηα μετ' οὐ πολλὴ συνήλθε καὶ σύμπας ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος· πληροφορηθεὶς ὁμοίως ὁ Αἰθάλιος ὅτι ὁ Πολυξενίδας διέμενον ἐν Αἰθαλίᾳ, κατηβύθη εἰς Κωρύκιον πρὸς συνάντησιν καὶ τῆς Ῥοδιακῆς μοίρας. Καὶ ὁ μὲν Πολυξενίδας μετὰ μακρὰν καὶ ἀνοφελῆ ἐν Αἰθαλίᾳ προσδοκίαν, μὴ θλάσκων τοὺς ἐχθροὺς ἐρχομένους, ἐπέστρεψεν εἰς Ἐφεσον, οἱ δὲ σύμμαχοι, εὐρόντες τὰς θαλάσσας ἐλευθέρως, ἐπέλευσαν εἰς Σάμον. Ἐκείθεν δὲ μετέβησαν ὅπως προκαλέσων εἰς ναυμαχίαν τὸν Πολυξενίδαν· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἀπέφυγε ταύτην, ἐπανήλθον κακῶν εἰς Σάμον, ἔβηεν ὁ Αἰθάλιος ἐπεμψῆς τεσσαρὰς τριήρεις ὑπὸ τὸν Ἐπικράτην ὅπως φρουρῶσι τὸ στενὸν τῆς Κεφαλληνίας, διότι τὰς θαλάσσας ταύτας ἐλυμαίνετο πειρατῆς τις Λακεδαιμόνιος μετὰ πολιτῶν τῆς νήσου ἐκείνης.

Ὁ Ἐπικράτης, μεταβαίνων εἰς Πειραιᾶ, συνήνευθε τὸν Α. Ῥηγίλλον, ὅστις ἐπέμπετο ἐκ Ῥώμης ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ στρατοῦ. Ὁ νέος οὗτος στρατηγός, πληροφορηθεὶς τὴν παρὰ τῇ Σάμῳ ἀποτυχίαν τῶν Ῥοδίων καὶ παραλαβὴν μεθ' αὐτοῦ τὸν τε Ἐπικράτην καὶ Ἀθηναίαν τινὰ νῆα, διέπλευσε τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ προσορμισθῆναι εἰς Χίον, ἔβηα μετ' οὐ πολλὸ ἀφίκετο ἐκ Σάμου καὶ ὁ Ῥόδιος Τιμασικράτης, λέγων ὅτι ἐπέμψθη ἵνα ἐμποδίσῃ τὰς νῆας τοῦ Ἀντιόχου, αἴτινες, ἐφορμοῦσαι ἐξ Ἀδύου καὶ Ἐλλησπόντου, ἠνώχλων τὰ φορητὰ τῶν Ῥωμαίων πλοῖα. Ὁ Ῥηγίλλος, ἔλθων εἰς Σάμον, ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν καὶ συγκροτήσας πολεμικὸν συμβούλιον, ἀπεράσισε νὰ ἐκπεύσῃ μετὰ παντὸς τοῦ στόλου εἰς Ἐφεσον ἵνα ἐφοβίσῃ τὸν ἐχθρὸν· ὁ δὲ Αἰθάλιος διετάχθη μετὰ μέρους τοῦ στόλου νὰ πλεύσῃ εἰς Λυκίαν ὅπου, εἰ δυνατόν, προσλάβῃ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ναυμαχίαν τὰ Πάτταρα, πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης.

Ὁ Αἰθάλιος, παραλαβὴν νῆας τινὰς, μετέβη εἰς Πάτταρα· ἀλλ' ἀπαντήσας παρὰ τῶν κατοίκων σφοδρὰν ἀντίστασιν, ἠναγκάσθη νὰ τοὺς προσβάλῃ· καὶ ἔτρεψε μὲν αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἐν μιᾷ μάχῃ, ἀλλὰ μετὰ τσαύτης θυσίας, ὥστε εἰσελθὼν εἰς τὰ πλοῖα αὐτοῦ, ὑπεκρεώθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Σάμον. Ὁ δὲ Ῥηγίλλος, ἀποτυχὼν ἐπ' ἴσῃς ἔνεκα σφοδρᾶς τρικυμίας νὰ προβῇ μέχρι τῆς Ἐφέσου καὶ εἰς Σάμον προ-

ωρισμένους ὦν, ἐπέλευσαν ἅμα μαθὼν παρὰ τοῦ Αἰθάλιου τὴν ἔκθεσιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ ὅπου ἐκδικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν τῶν Πατταρῶν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν. Καὶ προέβη μὲν μέχρι Μιλήτου· ἀλλ' ὑπέκρινε εἰς τὰς προτροπὰς τῶν Ῥοδίων, ὅτινες τῷ συμβούλιον ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνῆται τῆς Ἐφέσου, ἀφίπων ὅπισθεν τὸν ἐχθρὸν ἐλεύθερον νὰ ἐνεργῇ κατὰ τοσούτων ἐλευθέρων πόλεων, ἐπανεκάμφεν αὐτὸς εἰς Σάμον.

Ἐν τούτοις Σέλευκος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, θέλων νὰ φέρῃ περιπασημὸν εἰς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν, ἔστρεψε τὰς προσπάθειάς του κατὰ τῆς Περγάμου, πρωτεύουσας τοῦ ὁμωνύμου βασιλείου. Πληροφόρηθεὶς τοῦτο Εὐμένης ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, ὅτις τότε ἦτο εἰς Σάμον μετὰ τοῦ στόλου αὐτοῦ, σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ ἐκεῖ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου· μετ' οὐ πολλὸ δὲ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ Ῥόδιοι, ἀναχωρήσαντες ἐκ Σάμου, ἐπέλευσαν ὁμοίως εἰς Ἐλαίαν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ βασιλείου τῆς Περγάμου· ἀλλ' ἀποκρουσθέντες ἰσχυρῶς τοῦ Σελεύκου ὑπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ Διοφάνους καὶ ἀναγκασθέντες μετὰ δύο ἡμέρας ν' ἀναχωρῆσαι τῆς Περγάμου, ἐπέστρεψαν οἱ τε Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ῥόδιοι εἰς Σάμον.

Ἄλλ' ὅμως τὰ τοῦ Ἀντιόχου, πανταχόθεν πιεζομένου, διέκρινε εἰς κακὴν κατάστασιν· δι' ὃ, ἀφ' οὗ διὰ παντῶν μέσων προσπάθησε νὰ ἐλύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ Προυσίαν τὸν τῆς Βιθυνίας βασιλέα, ἀπέτυχεν, ἔλθων ἐκ Σάρδων εἰς Ἐφεσον, ἐκέλευσε τὸν Πολυξενίδαν νὰ προκαλέσῃ εἰς ναυμαχίαν τοὺς ἐχθροὺς· αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὸν στρατὸν, ἐτρέπη κατὰ τοῦ Νοτίου, πόλεως ἀνηκούσης τοῖς Κολοφώνιοις, ὅπως τιμωρῆσῃ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ ὡς προδίδοντας τοῖς Ῥωμαῖοις πάσας τὰς κινήσεις τοῦ στόλου του. Σύναιμα δ' ἤλπισεν ὅτι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, πληροφοροῦμενοι τὴν πολιορκίαν τοῦ Νοτίου, ἤθειον ἐκπεύσει τῆς Σάμου πρὸς βοήθειαν αὐτῶν, ὥστε ὁ Πολυξενίδας εὐδύνατο τότε νὰ ναυμαχήσῃ πρὸς αὐτοὺς. Οἱ Κολοφώνιοι, φοβηθέντες ἵνα τῇ ἀφίξει τοσούτου στρατοῦ κατ' αὐτῶν, ἐπεμψαν πρὸς τοὺς ἐν Σάμῳ Ῥωμαίους, ἐπικαλοῦμενοι βοήθειαν· οὗτοι δ' ἔλλειψαν τροφῶν πάσχοντες, εἶχον πέμψει μέρος τοῦ στόλου αὐτῶν εἰς Χίον ὅπου λάσσαι τοιαύταις, συγχρόνως δ' ἐπειδὴ ὁ Ῥηγίλλος ἔμαθεν ὅτι οἱ Ἰγίοι ἐδοῦν τῷ Ἀντιόχῳ, εἶχεν ἐκπέσει πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν, ὥστε δὲν ἐδυνήθησαν νὰ παράσχωσιν ἐπικουρίαν τοῖς Κολοφώνιοις.

Ἐν τούτοις ὁ Πολυξενίδας, πληροφορηθεὶς τὴν ἐκ Σάμου ἐξοδὸν τῶν ἐχθρῶν, ἀπέπλευσε καὶ αὐτὸς τῆς Ἐφέσου πρὸς ναυμαχίαν παρεσκευασμένος· συναντηθέντες δὲ οἱ στόλοι, συνεπλάκησαν πεισματωδῶς καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἠτήθη τέλος ὁ Πολυξενίδας, ἀπολέσας τεσσαράκοντα δύο νῆας. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκλιπόντες τοῦ ναυτικοῦ τῷ Ἀντιόχῳ καὶ τῇ Σάμῳ πάντοτε ὀρμητήριον ἔχοντες, ἐπολέμησαν καρτερῶς τὸν μονάρχην ἐκεῖνον, μέχρι οὗ τῇ 15 Ὀκτωβρίου 190 π. Χρ. κατανικήσαντες αὐτὸν περὶ τὴν Μαγνησίαν, τὸν ὑπογράψαντες ν' ἀποχωρῆσαι ὅπισθεν τοῦ Ταύρου, πληρώνων καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, συμποσούμενα εἰς χίλια πενταχόσια εὐβοικὰ τάλαντα.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἰσχυροῦ ἐκεῖνου ἐχθροῦ, ὅστις ἄρδην διέσσειε τὴν ἰσχὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, οἱ Ῥόδιοι διέκρινε εἰς διαφωνίαν πρὸς τὸν Εὐμένην περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἐλληνίδων πόλεων, διότι οὗτος μὲν ἀντεπιείτο τὴν κτῆσιν αὐτῶν ὡς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσέφερε τοῖς Ῥωμαῖοις, οἱ δὲ Ῥόδιοι ἐμακρὸν διετείνοντο ὅτι πρέπει ἐκεῖνα ν' ἀφειδῶσιν ἐλεύθερα, πέμψαντες σύναιμα καὶ πρὸς τοὺς Ῥώμην ὅπως ὑποστρίξωσι τὸν ἰσχυρισμὸν αὐ-

τῶν. Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι, κηρύξαντες τὰς Ἐλληνικὰς πόλεις αὐτόνομους, διένειμον τὰ λείψανα τοῦ κράτους τοῦ Ἀντιόχου μεταξὺ τῶν Ῥοδίων καὶ τοῦ βασιλείου τῆς Περγάμου· καὶ οἱ μὲν Ῥόδιοι, λιὰν ἰσχυροὶ τότε ὄντες ἔλαβον τὴν Λυδίαν, Ἰωνίαν, τὴν ἐφ' Ἐλλησπόντῳ Φρυγίαν, τὴν Λυκαονίαν, τὰς ἐν Εὐρώπῃ κτήσεις τοῦ Ἀντιόχου, τὴν Χερσόνησον καὶ τὴν Λυσιμάχειαν· εἰς δὲ τὸν βασιλεῖα περιήλθε μετὰ δὲ ἄλλων χωρῶν τῷ τίτλῳ προστασίας καὶ ἡ Σάμος.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Εὐμένου μετὰ ἐν ἔτος, συντελευτήσαντος δὲ εἰς μικρὰν ἡλικίαν τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ, ἀνήλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀττάλου Β'. ὁ Φιλιάδελφος τοῦ πικλήν (157—137 π. Χρ.), ὅστις ἀπέκρουσε τὸν Προυσίαν, ἀπειλοῦντα τὸ κράτος του, ἀποκατέστησε τὸν Ἀριάρθον ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Καπαδοκίας καὶ ἔκτισε τὴν Ἀττάλειαν, Φιλαδέλφειαν καὶ ἄλλας πόλεις· παραδόσεις ὅμως ἐν τῷ γήρατι αὐτοῦ εἰς τὴν τρωφὴν καὶ τὴν διοίκισιν τοῦ κράτους εἰς τὸν εὐνοούμενον αὐτοῦ Φιλοποίμην ὀλοσχερῶς καταλιπὼν, ἀπεβίωσε, δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ Ἀττάλου τοῦ Γ'. τοῦ καὶ Φιλομήτορος ἐπικληθέντος, ὅστις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν θρόνον (137—132 π. Χρ.) ἐπολέμησε μὲν κατὰ πρῶτον ἐπιτυχῶς πρὸς Νικομήδην τὸν βασιλέα τῆς Βιθυνίας, ἀλλὰ θραυότερον θλάξ γενόμενος, παρήτησε τὰ τῆς βασιλείας ὅπου δὸθῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου του· τυχόμενος δ' ἐκ θλίψεως δι' ὅσα ἐπραξεν ἀνοσία, κατακλιθεὶς εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἔβηα ἐλευθέρως ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν, ἄτεκνος, καὶ κατακλιθεὶς διὰ διαθήκης κληρονόμον τοῦ κράτους αὐτοῦ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων.

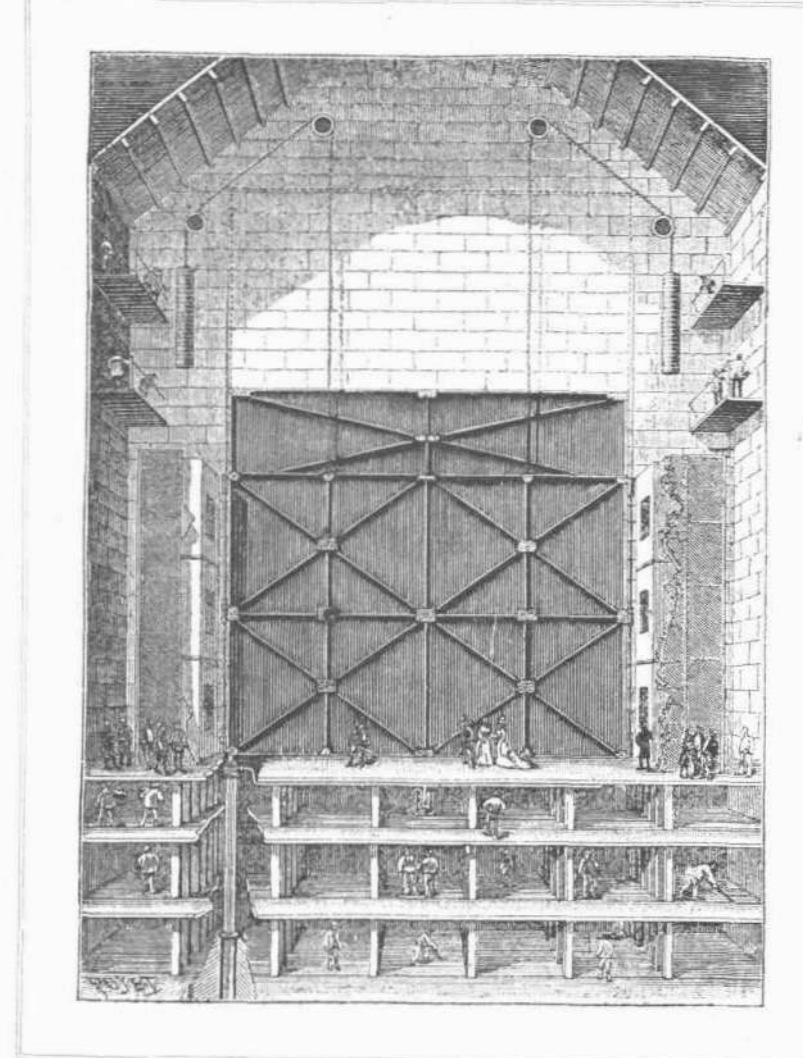
Τῶν πολέμων, οὗς Ἀττάλος ὁ Β'. καὶ Ἀττάλος ὁ Γ'. ὑπέστη πρὸς τὸν Προυσίαν καὶ πρὸς τὸν Νικομήδην, συμμετέσχε θεαταῖς καὶ ἡ Σάμος μετὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου αὐτῇ ἀριθμοῦ νηῶν· ἀλλ' ἰσχυρότερον κλονισμὸν ἰσθάνθη ἐπὶ τοῦ πολέμου, ὅστις παρεκολλήθη τὸν θάνατον τοῦ Ἀττάλου. Οἱ Ῥωμαῖοι, θραυόμενοι τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ἦτις καὶ πλαστὴ παρὰ πολλῶν ἐθεωρήθη, ἠκειοποιήθησαν τὸ βασιλεῖον τῆς Περγάμου· ἀλλ' Ἀριστόνικος ὁ υἱὸς τοῦ Εὐμένου ἐκ παλλακίδος Ἐφείας, ὀργισθεὶς διότι οἱ Ῥωμαῖοι κατέσχον τὸ βασιλεῖον, ἐπανετέθη κατ' αὐτῶν τῇ 132 π. Χρ. καὶ παρὰ τοῦ λαοῦ τῆς Περγάμου, μετ' ἐνθουσιασμοῦ δεκτὸς γενόμενος ὡς βασιλεὺς, προσέβαλε καὶ νικήσας ἠμαλώτισε (131 π. Χρ.) τὸν ὑπατον τῶν Ῥωμαίων Λικίνιον. Τότε πολλὰ πόλεις συνετάχθησαν αὐτῷ, ἡ δὲ Σάμος, Μύδος καὶ Κολοφῶν, μὴ ἀναγνωρίσασαι τὴν ἐξουσίαν του, πολιορκηθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ ἠλώθησαν μετὰ πεισματωδῆ ἀγῶνα. Ἀλλ' ὁ Περπένας, νικήσας ἐν Στρατονικίᾳ τὸν Ἀριστόνικον, ὑπέταξε τῇ Ῥώμῃ τὴν τε Περγάμον καὶ τὰς ὑπ' αὐτῇ χώρας· ἐκεῖνον δ' αἰχμαλωτεύσας, μετέγαγεν εἰς Ῥώμην, ἔβηα βυβλίαις κελεύσει τῆς Γερουσίας εἰς φυλακὴν, ἐφρονεῖθη πνιγεῖς. Τοιοῦτοτρόπως μετὰ ἑκατὸν πενήτηκοντα τεσσάρων ἐτῶν διάρκειαν ἔπεισε τὸ βασιλεῖον τῆς Περγάμου, ἡ δὲ Σάμος μετὰ πασῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἐλληνίδων πόλεων, περιελθούσαι ὀλοσχερῶς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ῥωμαίων, κατέστησαν Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀσία.

Η ΣΙΔΗΡΑ ΑΥΛΙΑΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΘΕΑΤΡΟΙΣ.

Ἀ κατὰ τὰ τελευτάτα ταῦτα ἐτῆ συμβᾶσαι καταστρεπτικὰ ἐν τοῖς θεάτροις πυρκαϊαί, αἱ τοσούτον φόβον ἐμπνεύσασαι εἰς τὸ φιλοθεάμον κοῖνον, ἐπέφερον τὴν ἐπινοήσιν αὐλαίας σιδηρᾶς χωρίζουσας τὰ δύο μεγάλα τῶν θεάτρων τμήματα, τὴν σκηνὴν καὶ τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ καθήνται οἱ θεαταί. Τὰ δύο ταῦτα τμήματα εἶναι κεχωρισμένα καὶ ταυτοχρόνως ἠνωμένα. Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον αἱ πυρκαϊαὶ ἐκρήγγοντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπόμενον εἶναι εἰ χωριζομένης τῆς σκηνῆς ἀπὸ τῆς λοιπῆς αἰθούσης ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης εἰς ἀποτρέπησιν τοῦ ἄμμοιο κίνδυνος ἀπὸ τῶν θεατῶν, οἵτινες ἔχρουσι τὸν καιρὸν ν' ἀπέλθωσιν ἐν ἀσφαλείᾳ. Τὸν χωρισμὸν τοῦτον ἀποτελεῖ ἡ σιδηρὰ αὐλαία. Ἀλλ' ἡ ἐκ σιδηρῶν ἐλασμάτων συσκευη αὕτη αὐλαία οὐ μόνον δὲν καταθιδιάζεται ταχέως ἀρκετὰ, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μετάδοσιν τῶν φλογῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ παρακωλύσῃ τὴν εἰς τὴν αἴθουσαν εἰσχωρῆσιν τῶν ἀερίων, τῶν παραγομένων ἐκ τοῦ ἔμπρηστοῦ, τὰ ὅποια μεταδιδόμενα εἰς τὴν αἴθουσαν καταστρέφουσι μετὰ τσαύτης εὐκολίας πολυτίμους ὑπάρχει.

Ἐπρεπε ἐπομένως νὰ εὐρεθῇ μέσον πρὸς ἐντελῆ ἀποχωρισμὸν τῆς σκηνῆς ἀπὸ τῆς αἰθούσης διὰ σιδηρᾶς αὐλαίας στερεᾶς· ἀλλ' ἡ αὐλαία αὕτη εἶχε βάρος ἀπὸ 6—7 χιλιάδων χιλιόγραμμων, καὶ ἡ κίνησις τοιούτου βαρέος παραπετάσματος δὲν ἦτο εὐκόλος καὶ ἀπῆται ἱκανὸν καιρὸν. Τοῦτο ἐπαγγέλλεται ἐλαττωθῆναι ἡ ἀνάγκη ὁ μηχανικὸς Ἐίδου, ὅστις ἐφῆρμονες νέας μεθόδους αὐλαίαν ἐν διαφόροις θεάτροις τῶν Παρισίων. Ἡ αὐλαία αὕτη συνίσταται ἐκ ἐλασμάτων σιδηρῶν καὶ συγκοιταται ἐκ δύο μερῶν, τοῦ μὲν ἀνωτέρου στερεοῦ, τοῦ δὲ κατωτέρου κινητοῦ, δυναμένου τοῦτου μετὰ πάσης εὐκολίας νὰ καταθιδιάζηται, ὅσας παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη. Ἐν τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι φαίνεται εὐκρινῶς πῶς ἐκτελεῖται ἡ κίνησις τῆς αὐλαίας. Ἡ κινητικὴ δύναμις εἶναι τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐπενεργεῖ δραστηρίως δι' ἀπλοῦστατοῦ ηλεκτρικοῦ μηχανήματος. Τόσον δὲ εὐκόλος εἶναι ὁ χειρισμὸς τοῦ μηχανήματος τοῦτου, ὥστε ἐν τῷ Γαλλικῷ θεάτρῳ ἡ σιδηρὰ αὐλαία καταπατάνονται ἀνά πᾶσαν πρᾶξιν· ὅσα δὲ ἡ αὐλαία ἐξωγραφημένη πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν φαίνεται συνήθως θεατρικὴ αὐλαία. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσι τοποθετημένα δύο κομβία, ὧν τὸ ἐν κινεῖ τὸ μηχανήμα τῆς καταθιδιάσεως τῆς αὐλαίας, τὸ δὲ ἕτερον τὸ τῆς ἀναθιδιάσεως. Ἀλλὰ τοιαῦτα ηλεκτρικὰ κομβία ὑπάρχουσιν ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ διαμένει ὁ ὑπόβολος, ἐν τῇ ὀματιῳ τοῦ θυροῦ καὶ εἰς ἄλλα πρόσφορα

Η ΣΙΔΗΡΑ ΑΥΛΙΑΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΘΕΑΤΡΟΙΣ.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΕΣ ΕΝ ΑΡΧΑΙΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΙ ΑΓΟΡΑΙ.

μέρη, αλλά τα κομμάτια ταυτα χρησιμεύουσι μόνον πρὸς καταβίβασιν τῆς αὐλαίας ἐν ὧρα ἀνάγκης. Μηχανικοί τινες ἐγνωμοδότησαν ὅπως ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὴ τοποθετηθῆ τὸ μηχανήμα τῆς ἀναβίβασης τῆς αὐλαίας, καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ἵνα μὴ συμβῆ σύγκρουσις τῆς μεταξὺ τῶν δύο μηχανημάτων· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνωμαλία αὕτη αἰρεται ἅμα τὰ δύο διάφορα μηχανήματα ἀπέχουσι ἀλλήλων. Ἀναμειβήτητον εἶναι ὅτι τὸ ὑδραυλικὸν τοῦτο καὶ ἡλεκτρικὸν σύστημα τῆς σιδηρᾶς αὐλαίας, ὅπως ἐπενοήθη παρὰ τοῦ Ἑδοῦ, εἶναι τὸ πάντων πρακτικώτατον καὶ ὅτι θέλει συντόμως ἐφαρμοσθῆ ἐφ' ἑλῶν τῶν θεάτρων τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος, ὅπως προληφθῶσι τὰ φρικτὰ δυστυχήματα, ἅτινα τὸσον συχνὰ ἐμβάλλουσιν εἰς δικαίους φόδους τοῦ εἰς τὰς παραστάσεις συρρέον κοινόν.

Ἐγγράφου αὐλαία διὰ τὸ θέατρον ἐν ὧρα πυρκαϊᾶς. Ὡς συμπλήρωμα εἰς τὰ περὶ τῶν προφυλακτικῶν μέσων ἐν τοῖς θεάτροις κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς, ἀναφέρομεν καὶ τὸ ἐσχάτως προταθὲν περὶ ὑγρᾶς ἢ βρευστῆς αὐλαίας. Τὸ σκέδιον τοῦτο ἀποβάλλει εἰς τὸ νὰ χωρισθῆ ἡ σκηνὴ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ θεάτρου διὰ αὐλαίας ἐξ ὕδατος κατεχοῦσης τὴν αὐτὴν θέσιν, ἣν κατέχει ἡ συνήθης αὐλαία. Πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῆ ἄνωθεν τῆς σκηνῆς σωλὴν σιδηροῦς, ἔχων πρὸς τὸ κάτω μέρος ῥήγμα καθ' ἑλῶν τὸ μήκους του, 3—4 χιλιοστομέτρων πάχους· ὁ σωλὴν οὗτος θὰ συγκοινωνῆ ἐκατέρωθεν πρὸς τὸν ἑκατέρωθεν ὑδραγωγεῖον τῆς πόλεως, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ, ἀνοιγομένην δύο στροφιγγῶν, παραλάβῃ τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἔχον τὴν ἀπαιτουμένην πίεσιν θὰ καθήρχετο διὰ τοῦ ῥήγματος τοῦ σωλῆνος καὶ θὰ ἐσχυμάτιζεν εἰς τὸν αὐλαίας (ὕδατινος) ἀποχωρίζουσης τὴν σκηνὴν ἀπὸ τῆς ἑλῶς αἰθούσης τοῦ θεάτρου. Ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ πυρκαϊὰ ἐκρήγνυται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐπικινδυνώτερον στοιχεῖον διὰ τὴν ζωὴν τῶν θεατῶν εἶναι ὁ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς ἀναδιδόμενος καπνός, ὁ κατακλύζων τὴν αἰθούσαν, τὸ ὑδάτινον παραπέτασμα θ' ἀπέσπασε τὸν φοβερόν τοῦτον κίνδυνον. Σπουδαία θεατικὴ θὰ ἦτο ἡ ζῆμια ἢ ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τοῦτου τῆς θεάτρῳ καὶ ἰδίως τῆς σκηνῆς προενομένη· οὐχ ἦτον ὅμως θὰ ἦτο ὀλιγωτέρα τῆς ἐκ τοῦ πυρὸς ἐπενεγκομένης. Πρὸς χειρισμὸν τῆς ὑγρᾶς ταύτης αὐλαίας θὰ ἦρκει νὰ διαμένῃ παρὰ τοὺς στροφίγγας καθ' ἑλῶν τὴν παράστασιν εἰς πυροσβέστης, ὅστις ἅμα ἐννοῶν τοῦ κίνδυνον τῆς πυρκαϊᾶς ἀνοίξῃ τοὺς στροφίγγας καὶ ὀδηγήσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν μέγαν σιδηρῶν σωλῆνα, ὅθεν τοῦτο ὡς χειμάρρος θὰ καθήρχετο. Διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὕδατων θὰ τῶν εὐκολώτατον νὰ δρυχθῆ βαθεῖα ὑπόνομος, ὀδηγοῦσα τὰ ὕδατα πρὸς τὴν κεντρικὴν ὑπόνομον τῆς πόλεως. Ὁ προτεινόμενός τε σχέδιον τοῦτο Γάλλος μηχανικός Α. Achard εἶναι γνώμης ὅτι διὰ τοῦ τοιούτου ἀποχωρισμοῦ τῆς σκηνῆς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ θεάτρου θὰ προληφθῶσι πλεῖστα βλαβερὰ δυστυχήματα καὶ καταστροφαί. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σκέδιον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ ἢ εἰς πόλεις, ἐν αἷς ὑπάρχει δημοσίον ὑδραγωγεῖον μετὰ πίεσεως, διότι ἀπαιτεῖται μεγάλη ποσότης ὕδατος.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ.

Ἐξίς τοῦ καπνίζεσθαι εἶναι ἀρχαιοτάτη· ἀναφέρεται ὅτι οἱ Ἰνδοὶ ἐν Ἀμερικῇ ἤναυον τετολιγμένα ἀρωματικὰ φύλλα, ὅπως διὰ τοῦ ἀναπνεύσαντος ἐξ αὐτῶν καπνοῦ ἐκδιώκων ὄχληρά καὶ πολλὰς ἐπιβλαβῆς ἐντομα. Καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ πρῶτοι Ἑυρωπαῖοι

μετέβησαν εἰς Ἀμερικὴν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κολόμβου καὶ μικρὸν μετ' αὐτόν, ἦ ἔξει τοῦ καπνίζεσθαι εἰς ἐκείνα τὰ μέρη ἦτο γενική. Βεβαίως οἱ ἄγριοι ἐκείνοι Ἰνδοὶ δὲν ἤθύναντο νὰ φαντασθῶν ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτο ποτε μεταδοθῆ καὶ λάθει τοσαύτην ἀνάπτειν ἐν ἑλῶν τῆς κόσμῳ, καὶ ὅτι τὰ ἀρωματικὰ φύλλα ἦτο βλαβερὰ κατὰ τὴν ἀντικείμενον ἐκτεταμένον ἐμπορίου ἐπαγολοῦντα μυριάδας χειρῶν.

Ἐν ἔτει 1558 μετεκομίσθη τὸ πρῶτον φυτὸν τοῦ καπνοῦ εἰς Πορτογαλίαν, ἐνθα ἐπενοήθη νὰ τριβῶνται τὰ ἀπεξηραμένα φύλλα εἰς λεπτὴν κόψιν καὶ νὰ ροφῶνται διὰ τῆς ρινός. Πρὸς διακαιολόγησιν τῆς ἔξωσ ταύτης ἐλέγετο ὅτι τὰ φύλλα ταῦτα (ὁ ταμβάκος) εἶχον ἰαματικὴν δύναμιν, ἀπαλλάσσοντα τὸν ἐγκέφαλον πάσης ἐπιβλαβοῦς ἐπιπείρας. Διετέλει τότε ἐν Πορτογαλίᾳ πρεσβυτῆς τῆς Γαλλίας ὁ Ἰωάννης Νικώ (Jean Nicot), ὅστις μετέδωκε τὴν χρῆσιν τοῦ ταμβάκου εἰς τὴν Γαλίαν. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὀνομάσθη τὸ ἀμερικανικὸν φυτὸν παρὰ τῶν βοτανικῶν herba nicotiana (χόρτον νικοτιανόν), ἂν καὶ ὁ ἐν λόγῳ πρεσβυτῆς οὐδὲν εἶχε πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 16^{ου} αἰῶνος ὁ ταμβάκος ἐγένετο ἐν Γαλίᾳ ἀντικείμενον συρμοῦ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἰδίως ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων τῆς κοινωνίας τάξεων ἐθεώρουσαν ἀπαραίτητον τὴν ταμβακοθήκην, ἣτις ἐνίοτε εἶχε μεγάλας διαστάσεις.

Ἡ χρῆσις τοῦ ταμβάκου ἐγενετο ἐν Ἑλῶν ῥώπῃ ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Φριδερίκου τῆς Πρωσίας, ὅστις μανιωδῶς ἐποιοῖτο χρῆσιν αὐτοῦ καὶ εἶχε πλείστα ὄσκα ταμβακοθήκας διεσπαρμένας εἰς ἑλῶν τὰ ὁμαῖα τῶν ἀνακτόρων. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐδωρεῖτο εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτοῦ ταμβακοθήκας, πολλὰς εἰς οὐλοτελεστάτας φερουσᾶς καὶ τὴν εἰκόνα του. Ἐνίοτε θέλων ν' ἀνταμιψῆ ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσίαν ἐδῶρει μεγάλας ταμβακοθήκας πεπληρωμένας ὀχι ἀρωματικῆς κόνεως ἀλλὰ χρυσοῦν νομισμάτων, καὶ αὐταὶ ἦσαν καὶ αἱ εὐπροσδεκώτερα.

Βραδύτερον εἰσῆλθῆ ἐν Ἑυρώπῃ ἡ ἔξει τοῦ καπνίζεσθαι. Ὀλλανδοὶ ναῦται καὶ στρατιῶται, ἐρχόμενοι ἐκ τῶν ἀποικιῶν, μετέφερον τὴν ἔξιν ταύτην εἰς τὴν Ἑυρώπην. Ἐκ τῶν χωρῶν τῆς Γερμανίας ἡ πρώτη χώρα, ἐν ἣ ἐκάπνισαν οἱ ἄνθρωποι, ἦτο ἡ Σαξωνία. Ἐν ἀρχῇ ἡ ἔξει εὐρε πολλοὺς τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἰδίως ἐκ μέρους τῶν κληρικῶν, οἵτινες ἔλεγον "ὅτι εἶναι ἀπρεπὲς καὶ ἀσεβὲς τὸ θεοθλοῦν διὰ τοῦ καπνοῦ τὸ στόμα, τὴν ὕδραν τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἐξόδου τῆς ψυχῆς, τὸ στόμα, τὸ προοριζόμενον ν' ἀναπνέῃ τὸν ζῆθρον ἀέρα καὶ νὰ φάλλῃ αἶνον. Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἵψιστον". Ἄλλ' ἔλαι αἱ προτροπὴ αὐταὶ, ὅλαι αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ κατὰ τῶν καπνίζόντων ἀπέθρησι μάταιαι· ἡ ἔξει ἐγένετο γενική. Ἡμέραν τινὰ ἄραφ ὑπὲρ τῆς τοῦ πρίγκηπος τοῦ Βρανδεμβούργου προσέφερε καπνὸν εἰς χωρικὸν τινα, ὅστις φοβηθεὶς ἀνέκραξεν "Ὁχι, ὄχι, διάβολε· δὲν θέλω νὰ καταπίω πῦρ τῆς κολάσεως!".

Μεγάλας ποινὰς ἐπέβαλλον εἰς τοὺς καπνίζοντας ἰδίως οἱ Πάπαι Ὀυρβανὸς ὁ Ζ'. καὶ Ἰννοκέντιος ὁ Ζ', οἵτινες ἀφώριζον πάντα χριστιανόν, ὅστις μετέβαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καπνίζων. Ἐν Ῥωσίᾳ ἐπεκράτει μέχρι τοῦ ἔτους 1634 ἡ ποινὴ τοῦ ἀποκόπτεσθαι τὴν ρίνα εἰς τοὺς καπνίζοντας. Ὁ Σουλτάνος Ἀμουράς ὁ Δ', ἐπέβαλε κατὰ τῶν καπνίζόντων ποινὴν θανάτου. Ἐν Ὁυγγαρίᾳ οἱ καπνίζοντας ἐτιμωροῦντο διὰ προστίμου, οἱ μὲν εὐγενεῖς 16 φιορ., οἱ δὲ χωρικοὶ 3 φιορ. Περίεργος εἶναι ἀστυνομικὴ διάταξις τῆς ἐν Ἑλῶντι πόλεως Βέρνης τοῦ ἔτους 1661. Ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρει τὰς

10 ἐντολάς· μετὰ τὴν ἕκτην ἐντολήν ἐρχεται ὡς ἐξῆς ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ καπνίζεσθαι. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβος Α'. ἐπέβαλε βαρύτερον φόρον ἐπὶ τοῦ καπνοῦ καὶ αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἱατρικαὶ Σχολαὶ ἐκήρυττον τὸ ἐπιβλαβεὲς καὶ ἐπικινδύνον αὐτοῦ. Τὸ καπνίζεσθαι ὑπῆρξε μάλιστα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ συχόντατα ἀφορμὴ διαζυγίων, διότι ἐκεῖ οἱ ἀσπονδότεροι τοῦ καπνοῦ ἐχθροὶ ἦσαν αἱ γυναῖκες.

Ἡρωες, ἦτοι τρία διηγήματα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ὑπὸ Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου. Ἐν Λονδίῳ 1888. — Ἰάν ἐπιτοχῆς ἦτο ἡ ἰδέα τοῦ λογίου ἐν Λονδίῳ καθήγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Κυρίου Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου νὰ δημοσιεύσῃ τὰ διηγήματα ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, τὸν Περσέα, τοὺς Ἄργοναυτὰς καὶ τὸν Θηρέα, διότι, ὡς ἴαν εὐστόχως λέγει ἐν τῷ Προοίμῳ του "ἡ ἡρωικὴ ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, νεαρὸν καὶ πλήρες ζωῆς ἔβαινε γοργῶ τῶν θήματι πρὸς τὴν ἡμέραν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν διανοητικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος μεγάλων ἀνδραγαθημάτων καὶ ἐνδόξων πράξεων". Ἡ μυθολογία εἶναι ἡ ἐμπνεύσασα τοὺς μεγάλους ἡμῶν ποιητὰς, ὧν τὰ ἀθάνατα ἔργα θαυμάζονται καὶ θαυμασθήσονται ἐν ὅσῳ ὑπάρχει κόσμος. Ἐπόμενον ἦτο ὅτι τοιαῦτα μυθικὰ ἐπιθέματα ἦτο ὅσοι ὄλην ἴαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἀσχολοῦμενοι εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ἐγκαταλείπουσι τὰ ἄθλα ταῦτα πλάσματα, πολλὰκις ἄνευ τροφῆς καὶ περιποιήσεως. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν σοβαρᾶς γυναικὸς θὰ σπουδάσουσι κατὰ τὴν Φρεβελιανὴν μέθοδον, θὰ γεωματίζουσι, τὸ δὲ ἐσπέρως θὰ μεταβαίνοσι πάλιν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἐν τῷ τρίτῳ τέλος τμήματι θὰ ὑπάρχῃ Μαγειρεῖον οἰκονομικόν, ἐνθα ὁ πτωχὸς δαπανῶν 4 ἢ 5 καπικία θὰ λαμβάνῃ ἄφθονον καὶ ὑγιεινὴν τροφὴν. Τὰ φιλόδηρα ταῦτα ἔργα ὁμοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀπαλλάττουσιν ἡμᾶς νὰ πλέξωμεν τὸν στέφανον τοῦ εὐεργέτου.

Ἡ "Ἐσπερος" προθύμως πάντοτε ἀναγράφει τὰς τῶν φιλανθρώπων ἐκείνων ἀνδρῶν εὐγενεῖς πράξεις, οἵτινες ἔχοντες πλοῦτον ποιοῦσι τὸσον ἀγαθὴν αὐτοῦ χρῆσιν, καὶ ἐν ὅσῳ ζῶσιν ἀγάλλονται ἐλέποντες μετ' ἐνδομῶχου χαρᾶς τὰ ἔργα των. Ἀτυχῶς ἡ φάλαγξ τῶν εὐγενῶν τοῦτων ἀνθρώπων ὀσμῆραι ἀραιούται.

Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Liverpool Ἑλληνικῆς κοινότητος. — Ἐν Liverpool, τῇ ἐμπορικώτατῃ πόλει τῆς Ἀγγλίας, τῇ ὑπὸ πλείστον ὁμογενῶν ἡμῶν κατοικουμένη, ἰδρῶθη ἐσχάτως "Ἐπιτροπὴ", ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἑλληνικὴν κοινότητα ὑπὸ ἐθνικὴν ἐποψιν καὶ ἀσχολουμένη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν κατὰ καιροὺς παροουσιαζόμενων ἐθνικῶν ζητημάτων. Τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, συγκειμένης ἐκ τριῶν μελῶν, τῶν ΚΚ. Πασπάτη, Σκρινὴ καὶ Κορηλίου, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Γ. Πασπάτης, γραμματεὺς δὲ ὁ κ. Α. Τζικαλιώτης.

Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὡς συντελοῦσης εἰς τὴν ἐνότητά των ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ζῶντων Ἑλλήνων καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως ὁ πρακτικὸς αὐτῆς σκοπὸς ἀποθῆ ἀποτελεσματικῶς, μμηθῶσι δὲ τὸ πατριω-

Ἀγαπᾷ!... Τῆς καρδίας τῆς τῆ δόξα Μαύρη κόρη ζητοῦσα νὰ σῶσῃ! Τρέχει πίσω 'ς τὸν ἔρωτα — θέλει τὴν γλυκεῖά του μορφή νὰ γνωρίσῃ.

Ἦν ἐγνωρίσεν... Ἦπνον δὲν εἶρακε! Ἐζητοῦσε χαρὰ ν' ἀποκτήσῃ, Τώρα κλαίει! τὸ δάκρυ μόνῃα Τῆς καρδίας τῆς τῆ δόξα θὰ σῶσῃ.

Ἄ καθένας — ἀκούστε με, φίλοι — Ἐνα μόνον 'ς τὸν κόσμο ποθεῖ, Νὰ περῶ τῆ ζωῆ χωρίς θλίψι, Μὰ τῆ θλίψι μὲ πείσμα ζητεῖ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἀγαθοεργία. Ἡ σεπρὰ τῶν ἀγαθοεργῶν τοῦ αἰσιότιμου ἡμῶν ὁμογενοῦς, Κυρίου Γρηγορίου Γ. Μαρασλή, δημάρχου Ὀδησοῦ, ἀναγράφει νέαν αὐτοῦ πράξιν. Ἐπρότεινε πρὸ τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ δημαρχεῖον Ὀδησοῦ νὰ ἐγείρῃ ἰδίᾳ αὐτοῦ δαπάνῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἕν κατάστημα καὶ νὰ τὸ δωρῆσῃ εἰς τὸν ἄνευ τῆς πόλεως ταύτης. Τὸ κατάστημα, δι' ὃ θέλουσι δαπανηθῆ περὶ τὰς 40 χιλιάδας ρουβλίων, θὰ διαιρῆται εἰς τρία τμήματα, τὸ ἐν ἀνεξάρτητον τοῦ ἄλλου. Ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι θὰ ὑπάρχῃ Ἀσυλὸν τῶν ἀστέγων πτωχῶν, οἵτινες ἀντὶ 4 καπικίων δύναται νὰ διερχῶνται ἐν αὐτῷ τὴν νύκτα ἐντὸς κοινῶν ἐσχυρῶν, καθαρῶν καὶ εὐαέρων μὲ θερμοκρασίαν 15^{ου} P. διαρκούντος τοῦ χειμῶνος. Εἰς τὸ δεύτερον τμήμα, Νηπιᾶκὸν Ἀσυλὸν, θὰ καταφεύγουσι τὰ μικρὰ ἐκείνα παιδία, ὅν οἱ γονεῖς ἀπουσιάζοντες καθ' ἑλῶν τὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἀσχολοῦμενοι εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ἐγκαταλείπουσι τὰ ἄθλα ταῦτα πλάσματα, πολλὰκις ἄνευ τροφῆς καὶ περιποιήσεως. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν σοβαρᾶς γυναικὸς θὰ σπουδάσουσι κατὰ τὴν Φρεβελιανὴν μέθοδον, θὰ γεωματίζουσι, τὸ δὲ ἐσπέρως θὰ μεταβαίνοσι πάλιν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἐν τῷ τρίτῳ τέλος τμήματι θὰ ὑπάρχῃ Μαγειρεῖον οἰκονομικόν, ἐνθα ὁ πτωχὸς δαπανῶν 4 ἢ 5 καπικία θὰ λαμβάνῃ ἄφθονον καὶ ὑγιεινὴν τροφὴν. Τὰ φιλόδηρα ταῦτα ἔργα ὁμοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀπαλλάττουσιν ἡμᾶς νὰ πλέξωμεν τὸν στέφανον τοῦ εὐεργέτου.

Ἡ "Ἐσπερος" προθύμως πάντοτε ἀναγράφει τὰς τῶν φιλανθρώπων ἐκείνων ἀνδρῶν εὐγενεῖς πράξεις, οἵτινες ἔχοντες πλοῦτον ποιοῦσι τὸσον ἀγαθὴν αὐτοῦ χρῆσιν, καὶ ἐν ὅσῳ ζῶσιν ἀγάλλονται ἐλέποντες μετ' ἐνδομῶχου χαρᾶς τὰ ἔργα των. Ἀτυχῶς ἡ φάλαγξ τῶν εὐγενῶν τοῦτων ἀνθρώπων ὀσμῆραι ἀραιούται.

Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Liverpool Ἑλληνικῆς κοινότητος. — Ἐν Liverpool, τῇ ἐμπορικώτατῃ πόλει τῆς Ἀγγλίας, τῇ ὑπὸ πλείστον ὁμογενῶν ἡμῶν κατοικουμένη, ἰδρῶθη ἐσχάτως "Ἐπιτροπὴ", ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἑλληνικὴν κοινότητα ὑπὸ ἐθνικὴν ἐποψιν καὶ ἀσχολουμένη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν κατὰ καιροὺς παροουσιαζόμενων ἐθνικῶν ζητημάτων. Τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, συγκειμένης ἐκ τριῶν μελῶν, τῶν ΚΚ. Πασπάτη, Σκρινὴ καὶ Κορηλίου, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Γ. Πασπάτης, γραμματεὺς δὲ ὁ κ. Α. Τζικαλιώτης.

Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὡς συντελοῦσης εἰς τὴν ἐνότητά των ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ζῶντων Ἑλλήνων καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως ὁ πρακτικὸς αὐτῆς σκοπὸς ἀποθῆ ἀποτελεσματικῶς, μμηθῶσι δὲ τὸ πατριω-

Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Liverpool Ἑλληνικῆς κοινότητος. — Ἐν Liverpool, τῇ ἐμπορικώτατῃ πόλει τῆς Ἀγγλίας, τῇ ὑπὸ πλείστον ὁμογενῶν ἡμῶν κατοικουμένη, ἰδρῶθη ἐσχάτως "Ἐπιτροπὴ", ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἑλληνικὴν κοινότητα ὑπὸ ἐθνικὴν ἐποψιν καὶ ἀσχολουμένη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν κατὰ καιροὺς παροουσιαζόμενων ἐθνικῶν ζητημάτων. Τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, συγκειμένης ἐκ τριῶν μελῶν, τῶν ΚΚ. Πασπάτη, Σκρινὴ καὶ Κορηλίου, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Γ. Πασπάτης, γραμματεὺς δὲ ὁ κ. Α. Τζικαλιώτης.

Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὡς συντελοῦσης εἰς τὴν ἐνότητά των ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ζῶντων Ἑλλήνων καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως ὁ πρακτικὸς αὐτῆς σκοπὸς ἀποθῆ ἀποτελεσματικῶς, μμηθῶσι δὲ τὸ πατριω-

Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὡς συντελοῦσης εἰς τὴν ἐνότητά των ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ζῶντων Ἑλλήνων καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως ὁ πρακτικὸς αὐτῆς σκοπὸς ἀποθῆ ἀποτελεσματικῶς, μμηθῶσι δὲ τὸ πατριω-

τικὸν τοῦτο παράδειγμα καὶ ἄλλαι τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλληνικῇ κοινότητι, ἐνθουσιάζονται τὸ ἄρατον ῥητόν "Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς".

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἶνιγμα 587. Εἶμαι νῆρος, μικρὰ νῆρος, Μικρὸν τμήμα ἔτηρὸν ἴσως Μιᾶς νῆρος καρποφόρου. Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς, Εἰς τὰς χεῖρας χαρτοφόρου Πάντως θὰ μὲ ἀπαντήσῃς. Μ. Μ. ἐν Ῥόδῳ.

Αἶνιγμα 588. Τ' ὄνομά μου, ἂν ποθῆς — Ἐνὸς ἀνθῶς δύο πτώσεις Τεγγηέντως ἂν ἐνώσῃς Διὰ συμφῶνον — θὰ εὐρῆς. Ἄ. Ἀκάβαλος ἐν Καίρῳ.

Αἶνιγμα 589. Μ' εὐρίσκεις ἐν Ἀμερικῇ, Πλὴν δύσκολον θὰ σ' ἦται Νὰ τρέξῃς τώρα ὡς ἐκεῖ· Λοιπὸν μὲ ἄλλον τρόπον θέλω σὲ θεηθῆσαι, Καὶ τότε θὰ μὲ λύσῃς· Τὸν χάρτην λάβε πρὸς στιγμὴν, Πλὴν οὐδ' αὐτὸ ἀξίζει. Εἶμ' ὄνομα τόσον γνωστόν, Ὄστε καὶ ἐν συμβεβηκόσ Μόνον ἂν σ' ἀναφέρω Σ' τὴν μνήμην σοὶ τὸ φέρω. Κατέκτησάν με Ἰσπανοὶ Πρὸ χρόνων. Δὲν μ' εὐρίσκεις; Θές μοι τὸτ' ἄλληλν κεφαλῆ, Κ' εἰς τὴν βιβλιοθήκην σου Δράμῃ καὶ θὰ μ' εὐρῆς. Αἰκ. Βασιλειάδου ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΚΤΒΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ΕΤΟΥΣ Ζ'.

Κέρδος α'	ἀριθμὸς	525
- β'	-	837
- γ'	-	861
- δ'	-	1075
- ε'	-	1074
- στ'	-	329
- ζ'	-	834
- η'	-	1434
- θ'	-	935

Ἐν Λειψίᾳ κατὰ Ἰανουάριον 1888. Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ. Ἀρχιμ. Κωνστ. Καλοζόμης. Εὐθ. Καθβαθᾶς. Κ. Παπασωτηρίου. Ἄριστ. Θωμαΐδης (γραμματεὺς).

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ. Ἱ. Περβανόλοσ.

Παρακαλοῦνται οἱ Κύριοι κάτοχοι τῶν κερδισάντων γραμματίων νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγγράφως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἐσπέρου, ὅπως ἀποσταλώσωσι αὐτοῖς τὰ κέρδη. Σ. τ. Δ.

Ἐκ τῶν ἄνω 36 γραμμάτων νὰ σχηματισθῶσιν ὀριζοντιῶς ἀναγινωσκόμενα ἐξ ἑλληνικῶν πόντων ὀνόματα, ὧν ἕκαστον νὰ σύγρηται ἐξ 6 γραμμάτων.

ΛΥΣΕΙΣ. Αἶνιγματος 582. Αἶνιγματος 588. Τὸ στοιχεῖον Ρ. Ἴρις — Ρίς.

Αἶνιγματος 584. Βουλὴ — Ὀλλῆ.

Προβλήματος 585. Π ἦλος. = Πηλός. Λ αὔρα. = Λαύρα. Α ὄρατος. = Ἄρατος. Τ ὄνος. = Τόνος. Ω ὦν. = Ὄων. Ν ἄμα. = Νᾶμα.

Προβλήματος 586. Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάρις.

Le Moniteur De la Chance Universelle

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

PROPRIÉTÉ ET ORGANE DE LA MAISON DE BANQUE ET DE COMMISSION I. PAGÉS.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΣΑ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΑΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ. 'Εν Βιέννη καὶ Αὐστρο-Ὑγγαρία . . . Φλ. 3 'Εν Γερμανίᾳ Μάρ. 4 'Εν Γαλλίᾳ, τόποις ταχυδρ. ἐνώσεως . . Φρ. 6 Συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρ. τελῶν.	ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΣ Stadt, Bartensteingasse 14. 'Εναντι τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τοῦ Δημαρχείου VIENNE.	ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ. Δηλοποιήσ. ἀγγλικά ὁ στ. Κρ. 50 Φρ. 1 Καταχωρίσ. συστατικά Φλ. 1 - 2 ἐπὶ ἐκδόσ. δαν. κλ. - 250 - 5 Συμφωνία καὶ κατ' ἀποκοπήν.
---	---	---

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ ΦΙΛΙΚΗ ΤΟΜΠΟΛΑ.

Ὁ «Μηνώτωρ τῆς Παγκοσμίου Τύχης» εἰσήλθε τῇ 1 Ἰανουαρίου τοῦ 1888 εἰς τὸ ἐνδέκατον αὐτοῦ ἔτος. — Δεκαετίς καλὰ καὶ εὐσυνείδητοι ὑπηρεσίαι, πενταετηρίδες δύο ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀκλιβύτου οἰκονομικοῦ βίου, βίου προῦθον πασιφανεστάτων, φιλίας πραγματικῆς μεταξὺ πελατῶν καὶ ἑκάστην πολυπληθεστέρων καθισταμένων καὶ ὑπὲρ ταῦτα ὁ οἰκονομικὸς ὁδηγὸς τιμώμενος διὰ τῆς ἀμεταπτώτου ἐμπιστοσύνης αὐτῶν — τοῦτο θεωρεῖται ὡς ὑπαρξίς. Ἡ γενικὴ αὕτη ἐμπιστοσύνη ἐκ μακρᾶς δικαιολογημένη πείρας ἀδιαφιλοκεντικῆς, εἶναι περὶ ἀμνηστὴν ἐκτιμῆσεως καὶ σεβασμοῦ.

Ὡς διάμεσον μεταξὺ Ανατολῆς καὶ Δύσεως χρησιμεύοντες ἠδυνήθημεν νὰ προσπορίσωμεν ἑαυτοῖς θέσιν μοναδικήν, ἐξαιρετικὴν, σφείλομεν δὲ ταύτην εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ἡμῶν πελατεῖαν ὡδέποτε λησμονήσομεν τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντα ἡμῶν. Ἡ εὐτυχία αὐτῆς εἶναι καὶ ἡμετέρα Προδοῦναι τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν φρουρὸν αὐτῆς, ταῦτόν τῃ προδοῦναι τὰ κοινὰ ἡμῶν συμφέροντα, ἀπερ στενώτατα πλέον συνδέονται πρὸς ἀλλήλα. Ἐάν ὁ «Μηνώτωρ» δύναιτο ἐλευθέρως οὐ μόνον ν' ἀπώθῃ μετ' ἀγανακτικῆς τὰ δῶρα Ἀρταξέρξου, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἐπιζητῇ ταῦτα, ἐάν οὐδὲν πιστωτικὸν κατάστημα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ οὔτε δι' ἀπειλῶν καὶ ψευδῶν κατηγοριῶν καὶ σκοτεινῶν μέσων, οὔτε διὰ μέσων ἀναξίων καὶ ἀχαρακτηριστῶν πετρασμῶν — τοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ θέσις ἡμῶν κατόπιν τοσαύτης ἐργασίας ἐντίμως κατακτηθεῖσα ἀπαλλάσσει ἡμᾶς πάσης ὑπονοίας. Αἱ κατακρίσεις ἡμῶν, ὡς πᾶς τις γινώσκει, οὐδαμῶς ὑποκρύπτουσι συμφέρον, οἱ δ' ἔπαινοι γίνονται

ἐπίσης δωρεάν, διότι ἡ συνείδησις ὑπαγορεύει ἡμῖν τοῦτο. Ἐνα μόνον ἔχομεν ἐν πᾶσιν ὁδηγῶν, τὸ συμφέρον τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ὅπερ ταυτίζεται μετὰ τοῦ ἡμετέρου. Ἐνταῦθα ἐγκεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀγερῶχου ἀνεξαρτησίας ἡμῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν ἀμεροληψίας. Οὐδέποτε δυνήσομεθα συνθηκολογήσαι μετὰ τοῦ ἐχθροῦ — ἀλλως τε περιελθόντος εἰς ἀδυναμίαν καὶ καταβληθέντος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὀρθῶν ἡμῶν ὑπολογισμῶν — χωρὶς διὰ μιᾶς ν' ἀπολέσωμεν τοὺς καλοὺς ἡμῶν πελάτας καὶ τοὺς ἀληθεῖς ἡμῶν φίλους. Λέγουσιν ὅτι: τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦσι τὴν φιλίαν.

Ἐδέξασθε λοιπὸν ἵνα γῶν ὅτε πρόκειται νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸ ἐνδέκατον ἡμῶν ἔτος φέρον ἐγνώμοσύνης ἐκτίνοντες, ἐκζητήσομεν εὐάρεστον τινα ἐκπληξίν πρὸς τοὺς πιστοὺς ἡμῶν συνδρομητὰς καὶ πελάτας, ἐφορτάζοντες μετ' αὐτῶν οὕτως εἰπεῖν εἶδος ἀργυρῶν γάμων.

Ἰδοὺ δὲ εἰς ποῖον συμπέρασμα κατελήξαμεν κατόπιν συνδιασκέψεως μεθ' ἄλλων τῶν συντακτῶν ἡμῶν, συνελθόντων εἰς μέγα συμβούλιον. Διαργανθήτω δωρεάν μεγάλη Τόμπολα ὑπὸ τοῦ «Μηνώτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης» πρὸς ἀποκλειστικὸν ὄφελος τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1888. Ἡ Τόμπολα αὕτη περιλαμβάνει τὰς πέντε ἀρχικὰς ὁμολογίας τὰς ὑποδεικνυόμενας κατωτέρω, αἵτινες πᾶσαι εἰσὶν ἀσφαλίσταται κατὰ τάξιν.

ΒΡΑΒΕΙΑ	ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ	Ἀριθ. Ἐτησίων Κληρώσεων	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ	Μεγαλύτερον κέρδη
1ον	Μία Ὅμολογ. 3% Σερβικοῦ Δανείου 1881	5	14 Ἰαν., 14 Μαρτ., 14 Ἰουν., 14 Αὐγ., 14 ὀβρ.	φράγκα 100,000
2ον	Μία Ὅμολογ. Ὁθωμαν. Σιδηροδρόμων 1870	6	1 Φεβρ., 1 Ἀπριλ., 1 Ἰουν., 1 Αὐγ., 1 ὀβρ.	- 600,000
3ον	Ἐν Τοκομερίδιον Dombau-Basilica 1886	3	1 Ἰουνίου, 1 Δεκεμβρίου, 1 Μαρτίου	- 200,000
4ον	Ἐν Τοκομ. Ἰταλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ 1885	4	1 Φεβρ., 1 Μαΐου, 1 Αὐγούστου, 1 Νοεμβρίου	- 100,000
5ον	Ἐν Τοκομ. Ὑγγρ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ 1882	3	1 Μαρτίου, 1 Ἰουλίου, 1 Νοεμβρίου	- 50,000
		21		φράγκα 1,050,000

Τὰς ὑπηρεσίας ἡμῶν δὲν περιορίζομεν εἰς μίαν μόνον, ἀπαξ γινομένην κληρώσιν. Ὁχί! Καθ' ἑκάστον μῆνα θέλομεν ἀνανεῶναι τὴν κληρώσιν τῶν 5 λαχειοφόρων ἀνωτέρω ὁμολογιῶν, καθ' ἕνα τὸ ἔτος 1888. — Ὁ πρῶτος ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθῆσόμενος ἀριθμὸς θέλει λάβει μίαν Σερβικὴν Ὅμολογίαν ὁ δεύτερος μίαν Ὅμολογίαν Σιδηροδρομίου Τοκομίας, ὁ τρίτος μίαν τοῦ Dombau-Lose ὁ τέταρτος μίαν τοῦ Ἰταλικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὁ πέμπτος μίαν τοῦ Ὑγγρικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ὅπως καταστήσωμεν ἐντελέστερον τὸ μέτρον ἡμῶν, εἴρομεν διὰ τὸ ἔτος 1887 καὶ θέλομεν διατηρήσει διὰ τὸ 1888 τὸ ἀσφαλίστατον καὶ τιμιώτερον μέτρον, δι' οὗ θέλομεν ὀρίσει τοὺς πέντε κερδίζοντας προνομιοῦχοις. — Οἱ τοῦ 1888 συνδρομηταὶ ἡμῶν διαρρηθῶνται εἰς 90 Σειράς, ἐκάστη τῆς ὁποίας ὑποδιαιρεθῆσεται αὖθις εἰς 90 ἀριθμοὺς 1-90. Ἐκαστος συνδρομητῆς ἔξει κατὰ πρῶτον — ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς ἀποδείξεως τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ — εἴτα δ' ἐπὶ τῆς ταυίας τῆς ἐφημερίδος αὐτοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀριθμὸν δεκνύοντα τὴν Σειράν, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἕτερον ἀριθμὸν δεκνύοντα τὸν ἀριθμὸν τῆς Σειράς. — Ὁ τρίτος δι' οὗ γίνεταί ἡ κληρώσις κατὰ πρῶτον μὲν τῶν Σειρῶν, εἴτα δὲ τῶν Ἀριθμῶν, οὐδεμίαν ἐπιδέχεται ὑπόνοιαν. Διότι κατ' εὐτυχίαν συγκρίναν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον Σάββατον ἐκάστου μηνὸς λαμβάνει γῶραν ἢ ἐκκύβευσις τοῦ Κυβερνητικοῦ Λαχείου τῆς Πόλεως Βιέννης, κατὰ τὸ ὅποιον 90 ἀριθμοὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ κλήπῃ. Πᾶς ὀφθαλμὸς ἐκλεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχῶν ἐπὶ παρουσίᾳ δώδεκα ἐθνικῶν καὶ ἐν δημοσίᾳ συνεδίῳ, ἐπισήμως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ὀπισθοβουλίας ἐξάγει τὸ κυβερνητικὸν τοῦτο λαχεῖον. Ὁ αὐτὸς παῖς θέλει ἐξαγάγει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν πέντε κερδίζουσῶν Ὅμολογιῶν. — Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡμετέραν Τόμπολα οἱ πέντε κατὰ τὸ πρῶτον Σάββατον τοῦ μηνὸς ἐξαχθῆσόμενοι ἀριθμοὶ θέλουσιν ὑποδείξει κατὰ σειράν τὰς πέντε μελλούσας νὰ κερδίσωσι Σειράς οἱ δὲ πέντε κατὰ τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ μηνὸς ἐξελευσόμενοι ἀριθμοὶ τοὺς πέντε κερδίζοντας ἀριθμοὺς.

Ὅτω γενήσεται ἡ διπλὴ κληρώσις τοῦ λαχείου ἡμῶν κατὰ μῆνα, ἥτοι κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον. Οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Τόμπολα κληρωθῆσόμενοι ἀριθμοὶ εἰσονται — συνεπεί εἰδικῆς συμφωνίας — οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ κληρωθῆσόμενοι διὰ τὸ Κυβερνητικὸν Λαχεῖον τῆς Πόλεως Βιέννης. Ὅτω, οὔτε ἐκπληξίς, ἀλλ' οὔτε λάθος γενήσεται, διότι οὐδὲν ἀσφαλίστατον τοῦτο.

Ὁ πληρώσιον συνδρομῆν ἐνὸς τῶν «Μηνώτορα τῆς Παγκοσμίου Τύχης» ἥτοι 6 φράγκα, ἢ 7 ρουμανικὰ φράγκα, ἢ 7 δραχμάς, ἢ 2.50 ρούβλια εἰς τραπεζικὰ γράμματα, ταχυδρομικὸν ἔνταλμα, ἢ γραμματόσημα ὁποιοῦδήποτε κράτους — ἔξει δικαίωμα ἵνα συμμετάσχη τῆς κληρώσεως. Ὁ πρὸ τοῦ τέλους μηνὸς τινος γινόμενος συνδρομητῆς ἔχει δικαίωμα νὰ συμμετάσχη τῆς κληρώσεως ἀπὸ τοῦ ἐπομένου μηνός. Ἡ ἀπόδειξις τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς δέον νὰ παρασῆσθῃ ὡς τίτλος, κατὰ

τὴν παράδοσιν τῶν κερδῆσεισῶν Ὅμολογιῶν κατὰ τὴν Τόμπολα. Πρὸς ἀποφυγὴν λάθους ἢ συγχύσεως καὶ πρὸς εὐκολίαν πάσης ἐξελέξεως οἱ ἀριθμοὶ, καὶ τῶν ἀριστερόθεν Σειρῶν καὶ τῶν δεξιόθεν Ἀριθμῶν, ἐκτυπωθήσονται καθαρότατα καὶ ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς, καὶ ἐπὶ τῆς ταυίας τῆς ἐφημερίδος τοῦ συνδρομητοῦ. Πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ φίλοι ὅσοι εὐαρεστοῦνται νὰ ποιήσωσιν ἔργον προσηλυτιστικῶν ὑπὲρ τοῦ «Μηνώτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης» θέλουσιν εἶρει ἐν τῇ Τόμπολα ἡμῶν νέα στοιχεῖα ὅπως προσελκύσωσιν αὐτῇ φίλους καὶ γνωρίμους αὐτῆς. Δραττόμεθα δὲ τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως ἀπευθύνωμεν αὐτοῖς τὰς εὐχάριστερας ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν συνδρομῆν.

ΕΤΡΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΗΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1888.

Βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται παρετήρησαν μεθ' ὁποίας ἀκριβείας προβλέψεων καὶ μεθ' ὁποίας ποιτικῆς πληροφροῦν κρίνοντες τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ὅσοι εἰς τὸν οἰκονομολογικὸν κύκλον ἀνάγονται. Δὲν διέφυγεν αὐτοῦς — διότι τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν — ὅτι τὰ πιστωτικὰ κατὰστάματα, ἀπερ συνιστῶμεν ἥτοι τὸ *Credit Mobilier Rothschild* καὶ ἡ *Εγγυος Πιστώσις τῆς Αὐστρίας* ἀνέρχονται τὸ Καπιτώλιον, ἐνῶ αἱ Τράπεζαι καὶ αἱ Ἐταιρίαι, ἅς συνιστῶμεν ὡς ἐπικινδύνους, ἥτοι ἡ *Laenderbank*, αἱ *Alpines de Bouteux* καὶ τὸ *Μοροσώλιον τῶν Καπνῶν* κατέρχονται εἰς τὴν ἄβυσσον.

Δὲν εἴμεθα ἀδικοὶ ἐάν περιορίζωμεθα μόνον εἰς ἀπλᾶς πλατωνικὰς θεωρίας. Τοῦ λοιποῦ θέλομεν θέσει εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐπωφεληθῇ τὰς οἰκονομολογικὰς μελέτας, εἰς ἃς ἀσχολοῦνται, πρὸς τὸ καλὸν τοῦ «Μηνώτορος» καὶ τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ πελατῶν, συνεργάται πρώτης ἀξίας καὶ εἰδικότητος ἀναντιλέκτου. Δὲν θέλομεν ἀσχοληθῆ μόνον εἰς τὰς λαχειοφόρους Ὅμολογίας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τυχερὰν πηγὴν πλοῦτου, ἀλλὰ θέλομεν πᾶσας ἡμῶν τὰς μερίμνας καταβάλει εἰς τὴν τοποθέτησιν κεφαλαίου ἐπὶ χρηματισμῷ ἀσφαλεῖ, ὅστις ἀποτελεῖ τακτικὴν πηγὴν κερδῶν σπουδαίων ἐν μικρῷ χρόνῳ, μετὰ κινδύνων περιορισθῶντων.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΗΜΩΝ.

Τὰς καλλιτέρας καὶ πολυτιμότερας πληροφορίας διαφυλάττοντες, ὡς δίκαιον, διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν καὶ διὰ τοὺς μεθ' ἡμῶν μόνον συναλλαττομένους, πᾶν ὅμως εὐαρέστως εἴμεθα πρόθυμοι νὰ παρέξωμεν τὰς καλλιτέρας πληροφορίας οἰκονομικὰς τε καὶ ἐμπορικὰς, κυρίως περὶ ἀσφαλειῶν εἰς πάντας ὅσοι, πρὶν ἢ προβῶσιν εἰς πράξιν τινα, ἤθελον περιποιήσαι ἡμῖν τὴν τιμὴν νὰ ζητήσωσι τοιαύτας παρ' ἡμῶν.

Πᾶσιν ἡμῶν τοῖς συνδρομητῆς καὶ πελάταις ἐκφράζομεν τὰς θερμότερας εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια διὰ τὸ ἔτος 1888.

Le Moniteur de la Chance Universelle

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΦ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ.

— VIENNE. —

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΦ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ.